

นพกร

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

จะมีใครทำงานถูกจริตนายน้อยอัลฟาแสนเอาแต่ใจได้เท่า *พีตัม* หรือที่ทุกคนเรียกกันจนติดปากว่า *พีตัม* พ่อบ้านโอเมก้าคนเก่งที่คอยดูแลเอาใจใส่นายน้อยเรื่องมากมาอย่างดีตลอดหลายปี แต่เมื่อมาถึงจุดหนึ่งก็ได้ถูกขู่ที่ *พีตัม* จะออกไปทำตามความฝันอันแสนเรียบง่ายของตัวเองบ้าง นั่นคือการลาออกไปแต่งงาน มีครอบครัว และใช้ชีวิตของตัวเองโดยไม่ต้องมาคอยห่วงความเป็นอยู่ของคนประสาธแวนนี้ ทว่าเรื่องราวมันก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้น เมื่อ *อคิมา* ตามตัวให้เขากลับไปทำงานด้วยกันเหมือนเดิม ออกอาการร้อนรนชัดเจนว่าขาดอะไรก็ขาดได้ แต่ขาด *พีตัม* แล้วจะขาดใจ!

นักอ่านหลายท่านอาจจะคุ้นเคยกับผลงานจากนทกรกันดีอยู่แล้ว คราวนี้เราพาเรื่องราวสุดยาของ *พีตัม* กลับมาโลดแล่นบนหน้ากระดาษอีกครั้ง พร้อมตอนพิเศษใส่ไข่เพิ่มเติมที่รับรองว่าไม่เคยเห็นจากที่ไหนมาก่อน และความพิเศษยังไม่จบลงเพียงเท่านี้ เพราะอีกไม่นานเราจะพา *พีตัม* ฉบับเว็บตูนมาพบกันแน่นอน!

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมกันเอาใจช่วย *พีตัม* ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของอัลฟาหน้าตาโฉดชั่ว เพราะต่อให้จะหนีไปทางไหน นายน้อยแสนร้ายกาจทำอะไรตามสะดวกตัวเองเสมอ ก็คงจะไม่ปล่อยให้ *พีตัม* หายไปไหน

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

จากใจนักเขียน

ตีพิมพ์ไปไหนก็ยังเป็นอะไรที่พิเศษสำหรับนัทยู่เสมอ นัทยู่เริ่มเขียน
ที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2024 ส่วนตอนนี้ปี 2026 เข้าไปแล้ว มันพิเศษตรงที่เรา
ไม่รู้เลยว่านิยายที่เราเขียนมันจะพาเราเดินทางมาได้ไกลขนาดนี้และยังเป็น
ที่รักอยู่จนถึงตอนนี้

จุดเริ่มต้นเป็นเพียงแค่ประกายไฟเล็กๆ ที่เกิดขึ้นในหัว จากนั้นเรื่องราว
ก็กระจัดกระจายในศีรษะ นัทยู่ค่อยๆ หยิบแต่ละภาพแต่ละฉากมาบรรยาย
ทำให้ดีที่สุดเท่าที่ตัวเองในตอนนั้นจะทำได้

จากวันนั้นจนถึงวันนี้เวลาก็ผ่านมาสองปีแล้วค่ะ แต่เหมือนเพิ่งเขียน
ที่ตีพิมพ์กับนัทยู่ยอติไปเมื่อไม่นานมานี้เอง นัทยู่ยอติอัลฟ่าจอมเอาแต่ใจกับ
พ่อบ้านคนโปรด อะไรในบ้านจะหายก็หายไป แต่ถ้าตีพิมพ์ สิ่งเดียว
ที่อติจะทำคือตามหาเท่านั้น และที่พ่อบ้านคนเก่งก็ขยันแหวหายไปในนั้นมานี้
บ่อยชะด้วย

ถ้าคุณนัทยู่ได้อ่านจากใจนักเขียนนี้ แปลว่ากำลังถือนิยายฉบับ
ปี 2026 ที่ออกกับทางสำนักพิมพ์ Us อยู่ค่ะ มีเรื่องราวแสนพิเศษที่เพิ่มเติม
ต่อจากฉบับเดิม หวังว่าคุณนัทยู่จะชอบกันนะคะ

ขอบคุณนัทยู่ที่สนับสนุนเลี้ยงดูกันอย่างดีมาตลอด และขอบคุณ
สำนักพิมพ์ Us ที่มองเห็นที่ตีพิมพ์กับนัทยู่ยอติจากนิยายมากมายหลายร้อย
หลายพันเรื่อง

ความพิเศษยังไม่หมดหน้า เพราะนอกจากจะมีนิยายฉบับตีพิมพ์ใหม่
เรายังมีตีพิมพ์ไปไหนเวอร์ชันเว็บตูนด้วยนะคะ ยังไงก็ขอฝากทุกๆ เวอร์ชัน
เอาไว้ในอ้อมกอดอ้อมใจ

เช่นเคยครับ ขอให้ทุกวันเป็นวันที่ดี

ด้วยรัก
นัทยู่/นัทยู่

โอเมก้าเวอร์ส คือ จักรวาลโลกสมมติ นิยายแนวโอเมก้าเวอร์สคาดว่า มีต้นกำเนิดมาจากต่างประเทศ เป็นการแบ่งลักษณะชนชั้นตามลำดับชั้นของ ผึ้งหมาป่า เป็นจักรวาลโลกสมมติที่ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวมากนัก สำหรับ ผู้เขียนโอเมก้าเวอร์สค่อนข้างมีความเป็นแฟนตาซีผสมอยู่มาก ลักษณะเด่น ของเวอร์สนี้เกี่ยวกับเพศที่ถูกสมมติขึ้นตามตัวอักษรกรีก

เพศในโอเมก้าเวอร์ส

เพศหลักหรือเพศสภาพปกติ : เพศชาย/ เพศหญิง

เพศรองหรือเพศสมมติ : อัลฟา/ เบต้า/ โอเมก้า

ลักษณะพิเศษของเพศรอง

อัลฟา

เมื่อเปรียบเทียบกับผึ้งหมาป่าแล้ว ชนชั้นอัลฟาถือได้ว่าเป็น ‘เจ้าฝูง’ โดยปกติอัลฟามีฐานะทางสังคมค่อนข้างสูง มีมันสมองที่ดีมาก แข็งแกร่ง มีพลังกำลังมหาศาลกว่าเพศรองอื่นๆ มีฟีโรโมนเข้มข้นเอาไว้ข่มเพศรองอื่นๆ หรือข่มกระทั่งอัลฟาด้วยกันเอง

โดยปกติอัลฟาจะมีความไวต่อฟีโรโมนของโอเมก้าเป็นพิเศษ เมื่อ ได้กลิ่นโอเมก้าที่ฮึดอยู่ อัลฟาจะถูกกระตุ้นให้อยากมีเพศสัมพันธ์ ในกรณีนี้

ฟิโรโมนของโอเมก้าเข้มข้นมาก อาจกระตุ้นให้อัลฟาเกิดสภาวะที่เรียกว่า การ‘รัด’ซึ่งเป็นสภาวะติดสัด ในระยะนี้อัลฟาอาจจะไร้สติ คลุ้มคลั่ง และ หวงคู่มาก

ความพิเศษของอัลฟามีอีกหนึ่งอย่าง นั่นคือที่โคนองคชาตจะมีปมอยู่ หากเจอคู่อัสน้ำสนมเนื้อ หรือมีอารมณ์ร่วมกับเช็กซ์มาก ๆ ปมที่โคนองคชาต จะขยายขนาดแล้วดันเข้าไปในช่องทางของคู่อ เรียกว่าการ ‘นอต’ การนอต จะกินระยะเวลา 10 - 30 นาที เป็นการเพิ่มโอกาสในการตั้งครรภ์ เพราะน้ำเชื้อ ของอัลฟามีมาก บางครั้งจึงต้องมีการติดลือกเพื่อช่วยให้หลังได้หมด

อนึ่ง เพศรองพิเศษของอัลฟาอย่างเช่น อินิกม่า ชิกม่า คิงอัลฟา ทรูอัลฟา เพียวอัลฟา โดมิแนนซ์อัลฟา เป็นเพียงส่วนต่อเติมจากโครงสร้างหลัก จึงไม่มีหลักการตายตัวที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับการสร้างของนักเขียน

โอเมก้า

เป็นชนชั้นที่ถือว่าค่อนข้างอ่อนแอ รูปร่างเล็กบอบบาง มีกลิ่นฟิโรโมน เฉพาะตัว โอเมก้าเพศชายสามารถตั้งครรภ์ได้เหมือนเพศหญิงเนื่องจาก มีมดลูก นอกจากนี้โอเมก้ายังมีช่วงเวลาเรียกว่าการ‘ฮีด’ ซึ่งนั่นก็คือสภาวะ ติดสัด ในระยะที่ฮีดนี้ โอเมก้าจะปล่อยกลิ่นเฉพาะตัวที่เรียกว่าฟิโรโมนออกมา ว่ากันว่ากลิ่นนี้จะเรียกให้อัลฟาเข้ามาผสมพันธุ์ ระยะเวลาในการฮีดอยู่ที่ 3 - 7 วัน ความถี่ในการฮีดแล้วแต่ผู้เขียน ถ้ามีเพศสัมพันธ์ในช่วงฮีด โอกาส ในการตั้งครรภ์จะสูงกว่าปกติ

โอเมก้าจะถูกแสดงความเป็นเจ้าของจากคู่อด้วยการกัดต้นคอ เมื่อ ถูกกัดแล้วฟิโรโมนจะไม่มีผลต่ออัลฟาคนอื่น และจะไม่สามารถร่วมเพศ กับใครได้อีก ไม่ว่าจะเป็นเพศไหนก็ตาม

อนึ่ง เพศรองพิเศษของโอเมก้าอย่างเช่น เพียวโอเมก้า ควีนโอเมก้า เป็นเพียงส่วนต่อเติมจากโครงสร้างหลัก จึงไม่มีหลักการตายตัวที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับการสร้างของนักเขียน

เบต้า

คือคนธรรมดาทั่วไป ฟิโรโมนของโอเมก้าหรือแรงกดข่มของอัลฟา ไม่มีผลต่อเบต้า การแต่งงานของเบต้ากับเบต้าจะให้กำเนิดเด็กที่เป็นเบต้า

เท่านั้น แต่หากมีการสลับพันธุ์กับอัลฟาหรือโอเมก้า เด็กที่เกิดมาอาจข้ามพันธุ์กรรมเป็นอัลฟาหรือโอเมก้าได้

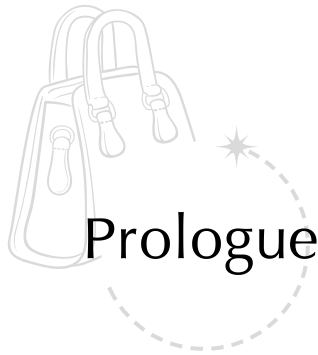
การจับคู่ของอัลฟาและโอเมก้า

แบ่งออกเป็นสองแบบ

คู่พันธะปกติ : อัลฟากับโอเมก้าคบกกันปกติ เมื่อถึงเวลาหนึ่งที่ยากจะเป็นคู่พันธะต่อกัน อัลฟาจะกัตคอโอเมก้าเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ อย่างที่กล่าวไปแล้วข้างต้น คือเมื่อโอเมก้าถูกกัตคอจะมีคู่เป็นอัลฟาที่กัตตนได้เท่านั้น ส่วนอัลฟาเมื่อกัตโอเมก้าแล้วยังสามารถไปกัตโอเมก้าคนอื่นได้อีก

คู่แห่งโชคชะตา : ว่ากันว่าเป็นความรักในระดับจิตวิญญาณ

หมายเหตุ ไม่ใช่ทุกคนจะเจอหรือมีคู่แห่งโชคชะตา และในโลกของโอเมก้าเวิร์สก็สามารถจับคู่อื่นๆได้ เช่น อัลฟา × อัลฟา/อัลฟา × เบต้า/เบต้า × โอเมก้า หรือแม้แต่โอเมก้า × โอเมก้าก็ได้

Prologue

โชคชะตา

โชคชะตาอย่างนั้นเธอ

มันดูเหมือนจะเป็นคาง่ายๆ ที่อาจจะมียู๋จริงหรือไม่มียู๋จริงก็ได้ทั้งนั้น ถ้าถามว่าเรื่องระหว่างเราเป็นคาง่ายๆ อย่างคำว่า 'โชคชะตา' หรือเปล่า คำตอบของเรื่องนี้อาจจะเป็นได้ทั้งใช่ และอาจจะเป็นคำว่าไม่ใช่ด้วยเช่นกัน

สังคมของโอเมก้าเวิร์สก็อย่างนี้ อย่างที่รู้ๆ กันว่าอัลฟาคือเพชรองที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหาร ถึงมีปริมาณน้อยแต่คับคั่งด้วยคุณภาพ

พวกอัลฟาต้องหน้าตาดี มีฐานะร่ำรวย ยกตัวอย่างเช่น **อติ พันธ์-พันธนากิจ** หรือนายน้อยอติ ลูกชายคนเล็กของบ้านพันธ์พันธนากิจ เขาเป็นอัลฟาที่อธิบายความเป็นอัลฟาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

นายน้อยหน้าตาดี ทางบ้านมีฐานะร่ำรวย เกิดมาก็อยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ เข้าใจว่าบ้านทุกหลังต้องมีสระว่ายน้ำ และการไปเที่ยวต่างประเทศต้องนั่งเครื่องบินส่วนตัวเพียงเท่านั้น

มีอะไรที่นายน้อยอยากได้แล้วไม่ได้บ้างล่ะ ไม่มีหรอก

นายน้อยอติคือความสมบูรณ์แบบและสมบูรณ์แบบในทุกอย่าง ด้าน

ขอเวลาสักครู่ จูนสมองกันใหม่สักแป๊บนะ ข้างบนนั่นคือการอวยและ

การเป็นยอดตามหน้าที่พ่อบ้านประจำตัวของนายน้อย แต่หากจะให้พูดความจริงนะเหรอ

สังคมโอเมก้าเวิร์ลก็อย่างนี้...อัลฟายังเป็นเพชรหรือชนชั้นที่อยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร มีปริมาณเล็กน้อย และความเล็กน้อยแสนพิเศษนี้ก็ทำให้นายน้อยยอคิดเป็นอัลฟาที่ค่อนข้างน่าสงสารในบางเรื่อง เช่น...

หล่อ จนหาคนที่เข้าหาอย่างจริงใจไม่เจอ

รวย แต่ไม่เคยรู้ตัวเลยว่ากำลังถูกปอกกลอกเอาเปรียบจากบรรดาเพื่อนฝูงหรือกระทั่งคู่ควง

หน้าที่การงานดี แต่แลกมากับปัญหาสุขภาพจิตที่เกิดจากการทำงาน ข้อนี้อาการค่อนข้างหนัก คนใกล้ชิดอย่างเขาสัมผัสได้ถึงมานานแล้ว

การศึกษาดี แน่ละ เพราะแรงกดดันจากสังคมรอบด้านสูงลิ่ว

ชาติตระกูลสูงส่ง เอ่อ...เรื่องนี้ก็ถือว่าเป็นโชคของนายน้อยก็แล้วกัน วาสนาคนเรามันไม่เท่ากันอยู่แล้ว

“พีตี๋ม นายน้อยใกล้มาถึงแล้วล่ะ”

พีตี๋มอย่างเขาสุดลมหายใจเข้าปอดลึก มือที่กำลังใช้ผ้าสะอาดเช็ดแจกันดอกไม้บนโต๊ะอาหารหยุดลงพร้อม ๆ กับที่หยุดคิดเรื่องของนายน้อยด้วย กำนักราวที่ตัดเล็บไว้จนเตียนสั้นยับยั้งจัดดอกไม้ในแจกัน เมื่อเห็นว่าได้มุมและองศาที่ดีแล้วถึงค่อยลุกจากเก้าอี้มายืนเต็มความสูง

“เตรียมตัวต้อนรับนายน้อย รองเท้าสลิปเปอร์เลือกมาสักสามสีนะ สีเทา น้ำตาล แล้วก็แดงเลือดหมู”

“สีดำไม่ต้องเตรียมหรือครับพีตี๋ม”

“ไม่ต้อง วันนี้นีสีดำเป็นกาลกิณี ผากเอาผ้าเช็ดแจกันไปเก็บหน่อย พี่จะขึ้นไปเตรียมน้ำสำหรับอาบให้นายน้อย โจ้งตามมา หน้าที่เตรียมน้ำให้นายน้อยอาบหลังจากพี่ลาออกจะเป็นของนาย”

“พีตี๋มไม่ลาออกได้ไหม ไม่มีใครรู้ใจนายน้อยเท่าพีตี๋มอีกแล้ว”

“คนเรามันก็ต้องมีชีวิตของตัวเอง พี่อยากแต่งงานมีครอบครัวที่อบอุ่นนะ ทำงานกับนายน้อยตลอดไปไม่ได้หรอก”

“แต่ว่า...ใครก็ทำงานให้นายน้อยถูกใจได้ไม่เท่าพีตี๋มทำ ผมทำตามที่

พี่ติ่มสอนทุกอย่าง แต่ก็โดนนายน้อยดุทุกรอบ โมโหร้ายน่ากลัวจะตาย”

“บ้านมีกล้องวงจรปิดนะ พุดอะไรระวังหน้อย เราต้องให้เกียรติเจ้านาย ทั้งต่อหน้าและลับหลัง”

ส่วนแอบด่าในใจเรื่องนี้ไม่นับ ละไว้ในฐานที่เข้าใจ

“ครับ พี่ติ่มมีเทคนิคเวลาผสมน้ำให้นายน้อยอาบอย่างอื่นอีกไหม”

“มีเท่าที่สอน สอนไปหมดแล้วทุกอย่างนะโจ้ง”

โจ้งเดินตามร่างบอบบางของหัวหน้าพ่อบ้านโอเมก้าอย่างพี่ติ่ม หรือ ไตรมิตร ขึ้นบันได หลังของพี่ติ่มเหยียดตรงทำให้มีบุคลิกที่ดูเป็นทางการ และน่าเกรงขาม ใบหน้าเอาแต่มองตรงไปข้างหน้า เชิดขึ้นนิด ๆ ยิ่งทำให้ดูน่าเลื่อมใส ทั้ง ๆ ที่พี่ติ่มอายุมากกว่าเขาไม่เท่าไร แต่กลับดูโตกว่าทั้งการกระทำและความคิด

ก็น่าเลื่อมใสจริง ๆ นั่นแหละ ได้เป็นหนึ่งในหัวหน้าพ่อบ้านของสมาชิกครอบครัวพันธ์พันธนาภิจักร์ที่มีถึงหกคนด้วยกันตั้งแต่อายุน้อย มิหนำซ้ำยังเป็นหัวหน้าพ่อบ้านในบ้านของนายน้อยยอติ ทายาทอัลฟ่าคนสุดท้ายของตระกูลดังที่ขึ้นชื่อว่าเรื่องมากเอาแต่ใจและอารมณ์ร้ายที่สุด

ไม่รู้ว่าจะมาถึงวันนี้ได้นั้น หัวหน้าพ่อบ้านอย่างพี่ติ่มต้องผ่านสมรภูมิรบไต่มาบ้าง แค่นี้ก็สยองแล้ว...

ทางด้านพี่ติ่ม เขายังคงเดินขึ้นบันไดด้วยจังหวะมั่นคงเหมือนในทุก ๆ วัน วินาทีหนึ่งเขาปรายตามองไปยังห้องโถงโอ่อ่าหรูหรา เมื่อสี่ปีที่แล้วเขาเคยเป็นเด็กน้อยที่ยืนอยู่ใจกลางห้องโถงเพราะบังเอิญร่อนใบสมัครมาเพื่อรับคัดเลือกเข้าทำงานเป็นพ่อบ้านในบ้านเศรษฐี

ไม่ดูสืดยแปด ไม่สนใจอะไรเลยที่บ้านที่สมัครเข้ามาทำงานเป็นบ้านแบบใดหรือมีเนื้องานแบบไหน เขามั่นเด็กจบใหม่หว่านแหสมัครงานนะ เห็นเงินเดือนสูงลิบก็ร่อนใบสมัครมั่ว ๆ แม้ว่าตำแหน่งงานที่เปิดรับจะไม่ตรงกับคณะที่เรียนจบมาก็ตาม

เขายังจำได้อย่างแม่นยำ วันนั้นเป็นวันคัดเลือกรอบแรก คนที่คัดเลือกคนเข้าทำงานเป็นหัวหน้าพ่อบ้านของบ้านใหญ่ ซึ่งบ้านใหญ่ในที่นี้หมายถึงบ้านของคุณท่านและคุณผู้หญิง พ่อแม่ของนายน้อยยอคินั่นเอง

คนสมัครงานร่วมร้อย ทันทีที่มาถึงบ้านของนายน้อย โอเมก้าไร้ประสบการณ์อย่างไตรมิตรก็รับรู้ได้ทันทีว่าเขาต้องชวดงานนี้เป็นแน่ แต่เพราะอาหารบุฟเฟต์ระหว่างรอสัมภาษณ์มาจากร้านอาหารชื่อดัง คนว่างงานเงินน้อยอย่างเขาเลยตัดสินใจอยู่จนจบวันเพื่อกินข้าวฟรี มีทั้งคาว มีทั้งหวาน กินจนท้องจะแตกตาย

ทว่ายังไม่ทันถึงคิวสัมภาษณ์ อยู่ๆ ก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดอัลฟานายน้อยก็แสดงอภินิหารขึ้น เรื่องมันเริ่มจากตอนที่หัวหน้าพอบ้านของบ้านใหญ่ประกาศว่าได้คนที่มีความสมบัติเหมาะสมแล้ว เอ่ยขอภัยผู้สมัครที่เหลือ และตบท้ายด้วยว่าจะจ่ายเงินชดเชยให้เป็นค่าเสียเวลา ตอนนั้นไตรมิตรกำลังเผลอคิดว่าดีจัง มากินข้าวฟรีแล้วยังได้เงินอีก ไม่คิดเลยว่าเจ้านายของบ้านที่เพิ่งกลับมาถึงจะแสดงอำนาจและอภินิหารให้เห็นต่อหน้าต่อตา

นายน้อยก็เดินอาดเข้ามายังกลางห้องโถงที่ใช้เป็นจุดสำหรับให้ผู้สมัครนั่งรอสัมภาษณ์ เขายังจำเหตุการณ์วันนั้นได้ดีราวกับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง กลิ่นพีโรโมนอัลฟาซึ่งฟุ้งลบไปหมด

“ทำอะไรกัน” เสียงทรงอำนาจดังขึ้นพร้อมๆ กับแรงกดดันปริมาณมหาศาล เหล่าโอเมก้าอายุน้อยพากันตัวสั่นเพราะแรงกดขี่จากอัลฟาชนชั้นสูง หัวหน้าพอบ้านจากบ้านใหญ่ยืนสำรวจแล้วโค้งตัวลงทำความเคารพ คราวแรกไตรมิตรยังไม่ได้มองหน้านายน้อย เขาสังเกตเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายสวมใส่ก่อนอัลฟาตัวสูงสวมเพียงเสื้อนักศึกษา กางเกงยีน นาฬิกาข้อมือแวววับบอกให้รู้ว่าถูรวาย นายน้อยรูปร่างดีจนเผลอมองค้าง กล้ามอกกำยำ ปากกว้าง เอวสอบ สะโพกแน่น

“นายน้อยยอกลับมาแล้วหรือครับ ไหนคนบอกว่ามีเรียนจะกลับค่าๆ”

“นี่บ้านผมนะ ผมอยากจะกลับตอนไหนก็ได้ทั้งนั้น ต้องรายงานใครด้วยเหรอ”

หนนั้นนอกจากบรรดาโอเมก้าจะตัวสั่นแล้ว พวกอัลฟาบางคนก็ยังมีอาการสั่นนิดๆ ให้เห็นอีกด้วย ไตรมิตรทำตัวสลับเล็กลงไปหุบแก้วน้ำผลไม้มาดื่ม เขาชมเหตุการณ์ภายในบ้านหรรษาหลายสิบล้าน โดยลืมนึกไปเลยว่า

เหตุใดเขาถึงไม่ได้รับอิทธิพลจากพีโรโมนและแรงกดขี่ของนายน้อยยอคี

ในหัวเขาแต่คิดว่างานนี้น่าจะเหมาะกับพวกเบต้ามากกว่าเพชรองอื่น ๆ พวกเบต้าโชคดียิ่ง ๆ ที่ไม่ต้องมารองรับผลกระทบอันเอาแน่เอานอนไม่ได้ของพวกอัลฟ่าและโอเมก้า

หัวหน้าพ่อบ้านของบ้านใหญ่ยิ่งโค้งตัวลงต่ำจนแผ่นหลังขนานพื้น

“ขอภัยนายน้อย เรา กำลังทำการคัดเลือกหัวหน้าพ่อบ้านคนใหม่ให้นายน้อยครับ”

“คนเก่าไปไหนแล้วล่ะ”

“ลาออกไปแล้วครับ”

“ทำไมลาออก...”

“...” หัวหน้าพ่อบ้านจากบ้านใหญ่ไม่ได้ตอบคำถาม แต่สับสนไม่รู้ดีเท่าไร เขาเหลือบตามองคนที่ถูกเรียกว่านายน้อยๆ ล้วนๆ ไตรมิตรพอจะเดาคำตอบได้ สาเหตุที่พ่อบ้านคนเก่าลาออกคงเป็นเพราะไอ้คนถามนั่นแหละ

อัลฟ่าตัวสูงกอดอก เผยให้เห็นองศาที่ไตรมิตรจะสามารถพิจารณาใบหน้าได้อย่างชัดเจน ผมยาวประปรายถูกรวบไว้ต่ำๆ ใบหน้าที่ยังดูเด็กอยู่มาก มีอวัยวะหลายส่วนถูกเจาะและใส่เครื่องประดับไว้อยะยะหลายรู ทั้งจุมูกี้ว และหู

ดูจากทางต่ายกเฉียง ไตรมิตรก็พอจะบอกได้ว่านายน้อยยอคีต้องเอาแต่ใจ

จะว่ายังไงดีล่ะ เครื่องหน้าหล่อเหลาบนใบหน้าของอัลฟ่าตรงหน้าแสดงออกมาเลยว่าเป็นโหงวเฮ้งคนใจร้ายใจดำ อะไรทำนองนั้นแหละ

“ว่ายังไง ออกไปทำไม หรือไม่พอใจที่โดนด่าเรื่องจัดแจกันดอกไม้ไม่สวย”

อา...

อัลฟ่าคนนี้เรื่องเยอะกระทั่งการจัดแจกัน ใครได้ไปทำงานด้วยเม่งช่วยสุดๆ

“ลาออกไปแล้วก็ถือว่าไม่เกี่ยวข้องกับพันธันธนากิจ เลิกพูดถึงเถอะครับ ไหนๆ นายน้อยก็มาแล้ว ผมขอแนะนำพ่อบ้านคนใหม่ของ

นายน้อยเลยแล้วกัน นี่คุณนคร อัลฟาที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำ มีประสบการณ์ทำงานด้านการโรงแรมมาสี่สิบปี”

“ همین แก่...”

พุด...

ขอโทษ น้ำผลไม้พุ่งออกจากปาก ไตรมิตรวางแก้วลงที่เดิม เช็ดหน้า เช็ดปากให้เรียบร้อย เขาหันมองคุณนคร อัลฟาที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำ และมีประสบการณ์ทำงานด้านการโรงแรมมาสี่สิบปี คนนั้น

เออ ก็ดูอายุเยอะจริง แต่ว่ามันควรแล้วหรือที่จะพูดใส่หน้าใครว่า همین แก่

“แต่...”

“ผมเลือกเองดีกว่า เอาที่มันเจริญหูเจริญตาหน่อย” เหตุอภินิหาร นายน้อยตระกูลดังยังดำเนินต่อไป อคิโกดอ กอนหายใจเสียใหญ่ คล้ายคนเปื้อนโลกเสียเต็มประดา ดวงตายกเฉียงขวางโลกกวาดมองไปรอบ ห้องโถงกว้าง เล่นเอาลมหายใจของคนอื่นๆ สะดุดกึก

เราสบตากันโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ไตรมิตรทำตัวไม่ถูกเมื่อถูกจ้องมองมา ตรงๆ เขาหันมองไปทางซ้ายที่ทางขวาที่ก็เห็นว่าคนอื่น ๆ ก็หันหลังต่ำ

เอ่อ...

นายน้อยอคิกระดิกนิ้วคล้ายเรียกให้เขาเดินไปข้างหน้า ไตรมิตรชี้เข้า ที่ตัว เลิกกลัวเพราะไม่แน่ใจว่านายน้อยเรียกเขาอยู่จริง ๆ

“ระ...เรียกผมหรือครับ”

“อิม ชื่อไตรมิตรหรือ ไม่มีชื่อเล่น?” ที่รู้ชื่อคงเพราะอ่านจากป้าย ที่ติดตรงหน้าอก

“ที่บ้านเรียกติ่ม เป็นชื่อเล่นครับ” ตอบพลางเดินแก๊งไปใกล้ เว้นห่าง ไว้พอประมาณถึงหยุด

“อิม ติ่ม...จากนี้ติ่มจะเป็นพ่อบ้านประจำตัวผมนะ เริ่มงานตาม สะดวกได้เลย”

“นายน้อยครับ ผมว่าควรเลือกคนที่เหมาะสมกว่านี้...”

ใช่ๆ เห็นด้วยกับคุณลุงที่แนะนำตัวว่าเป็นหัวหน้าพ่อบ้านจากบ้านใหญ่
อะไรนั่น

นายน้อยยอคิดสาวยตาไปมองคนชัด สิ่งที่เขาเกลียดที่สุดในโลกใบนี้
คือการถูกขัดใจ มุมปากกระตุกขึ้นแบบพวกว้ายร้าย ที่บอกว่าอัลฟาคนนี้มี
ไหวพริบคนใจร้ายใจดำนั้นไตรมิตรไม่ได้พูดเล่น เสี่ยงเนิบนาบทำเอาเส้นขน
บนสันหลังของคนที่ได้ยินลุกชัน

“เป็นเจ้านายผมหรือ”

“เปล่าครับ ผมแค่คำนึงถึงความเหมาะสม”

“ทีหลังอย่าขัดเจ้านาย ถึงเป็นคนของคุณพ่อก็ไม่มีอะไรที่ผมต้อง
เกรงใจ ผมเลือกแล้วก็คือเลือก ไม่พอใจเดี๋ยวเปลี่ยนเอง” ว่าจบก็เดิน
สะบัดก้นออกจากห้องโถงไปเลย แถมไม่ลืมทิ้งแรงกดข่มเอาไว้ระลอกใหญ่
โคมระย้าบนเพดานสิ้นไกวจนน่ากลัวว่ามันจะหล่นลงมา ไตรมิตรกลืนน้ำลาย
อีกใหญ่ ถ้าโคมยักษ์ร่วงลงมา มีหวังนายน้อยยอคิดโดนคดีฆาตกรรมหมู่แน่

อา...อาเรื่องตรงนี้น่าก่อน ไม่ต้องมีสปอตไลท์ สายตาหลาคุ้ยจับจ้องมา
ที่เขาเป็นตาเดียว ก็ได้แต่หัวเราะเหะๆ กลบเกลื่อนความประหม่าไปแหละนะ

หัวหน้าพ่อบ้านมองมาที่เขาด้วยสายตาเชือดเฉือน จากนั้นก็แค้น
หัวเราะหยามเหยียดใส่กัน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคุณหัวหน้าพ่อบ้านคนนั้นไม่ชอบ
เขาเอามากๆ เรียกว่าเขม่นกันตั้งแต่ได้ยินคำสั่งของนายน้อยเลยก็ว่าได้

ก็แน่สิ ไอ้ตัมมันตันเป็นสาเหตุให้คุณหัวหน้าพ่อบ้านถูกฉีกหน้า
ท่ามกลางคนเยอะเยอะขนาดนี้ เป็นเขาก็คงโกรธเหมือนกัน

“เลือกแล้วก็เลือก เริ่มงานพรุ่งนี้เลยแล้วกัน ก็แค่ออเมก้าไม่มีหัวนอน
ปลายเท้า อยากู้นักว่าจะทนนายน้อยได้สักกี่น้ำ”

(๓~๓)

วร้าย! เขม่นแก่จริง ๆ ด้วย...จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็ทนมาสี่ปีแล้วนะ โอเมก้า
ที่ไม่เคยมีประสบการณ์การทำงาน ไร้หัวนอนปลายเท้า ไร้ศักดิ์นาได้สู้หัวหน้า
พ่อบ้านคนโปรด

“ว่าแต่ พี่ตี๋ได้บอกนายน้อยหรือยังครับว่าจะลาออกไปดูตัวแต่งงาน”
 โจ้งถามระหว่างที่เดินไปเตรียมน้ำให้นายน้อยอาบ

“นายน้อยเซ็นจดหมายลาออกให้แล้ว น่าจะรู้แล้วละ ไม่เห็นพูดอะไร”

“เฮ้อ พี่ตี๋ไม่อยู่บ้านเป็นนรกแน่ ขนาดพี่ลาพักเพราะฮึดไม่กี่วัน
 นายน้อยยังอาละวาดแทบตาย”

“โง่ง”

“ครับพี่”

“ระวังคุณผู้หญิงคนใหม่ด้วยนะ”

“ครับ?”

“หลังพี่ลาออกไปแล้วนายต้องระวังสองอย่าง” ไตรมิตรเปิดประตู
 ห้องนอนนายน้อยเข้ามาอยู่ด้านใน ห้องนอนส่วนตัวของนายน้อยจัดเป็น
 เพียงไม่กี่ห้องในบ้านที่ไม่มีกล้องวงจรปิด เขาถึงได้กล้าพูดเรื่องที่ไม่สมควร
 ของเจ้านายออกมาเสียงดังฟังชัด

“สองเรื่องที่ว่า เรื่องอะไรบ้างครับ”

“หนึ่งคือคุณผู้หญิงคนใหม่ของนายน้อย และสอง...แจ็กนราชวงศ์
 ที่นายน้อยประมุขลมหกร้อยล้าน”

“...”

“ไปเตรียมน้ำอาบให้นายน้อยซะ วันนี้พี่จะเป็นคนยืนคูนายเอง”

พระอาทิตย์ยังไม่กับโผล่ พันเส้นขอบฟ้า เครื่องปรับอากาศในห้องนอน
สีขาวเรียบง่ายก็ยังทำงานอย่างขยันขันแข็ง เจ้าของห้องคงจะนอนหลับลึก
แสนสบายต่อไปอีกสักกระยะ หากว่าโทรศัพท์ที่วางข้างหมอนไม่ส่งเสียงดัง
ตามเวลาที่ตั้งปลุกขึ้นมา

ไตรมิตรซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนา ผ้าผืนนั้นคลุมมิดชิดปิดถึงหัว
เข่าพลิกตัวเล็กน้อยหลังได้ยินเสียงนาฬิกาปลุก ไม่ได้สะดุ้งตกใจเพราะ
เสียงสมาร์ตโฟนเครื่องบางกระซกเขาตื่นจากภวังค์ฝัน และเสียงดังลั่น
ยังคงดำเนินต่อไป

มือขวาเป็นส่วนแรกที่เผยโฉมให้เห็นจากการนอนคลุ่มโปง ใช้นิ้ว
ป้ายเปะปะไปยังตำแหน่งที่พอจะจำได้ว่าวางมือถือไว้ คคว้าได้ก็โผล่หน้าออกมา
จากใต้ผ้าห่ม หรีตเล็กน้อยสู้กับแสงสว่างเดียวที่ทอแสงในความมืดมิด

ไตรมิตรเลื่อนปิดนาฬิกาปลุก เมื่อเสียงปลุกเจีบบลงแล้วเขาก็วาง
โทรศัพท์ไว้ในตำแหน่งที่ไม่ได้พิถีพิถันสักเท่าไรนัก พลิกเปลี่ยนท่าทางจาก
การนอนคว่ำเป็นนอนหงาย เปลือกตายังปิดสนิท ส่งเสียงครางแผ่วต่ำในลำคอ
พร้อม ๆ กับดึงผ้าห่มลงมากองบริเวณหน้าอก

ร้งรอให้สติสัมปชัญญะแจ่มชัด ร่างบอบบางของโอเมก้าถึงขยับลุก
ขึ้นมา ไตรมิตรไม่ได้ยืนขึ้นในทันที เขาเปลี่ยนมานั่งงุนงง ขาชักงอเข้ามา
เล็กน้อยให้รู้สึกสบาย กระแอมกระไอไล่อาการระคายเคืองในลำคอเพราะ

นอนเปิดแอร์เย็นจัดมาทั้งคืน

รู้สึกดีขึ้นมากแล้วจึงเอี้ยวตัวไปเปิดไฟด้วยการกดแผงควบคุมระบบสัมผัสในตำแหน่งประจำที่จำได้ดี เพียงออกแรงที่ปลายนิ้วเบาๆ ไฟบริเวณหน้าห้องน้ำก็สว่างพื้บ

ชักมือกลับมาเกาะบริเวณต้นคอ เสยเส้นผมหยักศกที่ยุ่งเหยิงเหมือนรังนกก็ไม่ปาน มันไม่ได้ดูเรียบร้อยขึ้นเลย กลับกันยิ่งเสียปาดยิ่งยุ่ง

ไตรมิตรสุดลมหายใจเข้าลึกสุดปอด กระซอกผ้าห่มออกจากร่างก่อนหย่อนเท้าลงจากเตียง

รองเท้าสลิปเปอร์ที่วางข้างเตียงถูกเตะทิ้งด้านข้าง ไตรมิตรไม่ได้รักษาภาพลักษณ์ให้ดูน่าเชื่อถือหรือน่าเลื่อมใสมากนักเมื่ออยู่เพียงลำพัง เขาเดินเมาซัดเข้าห้องน้ำ ไฟอัตโนมัติสว่างมากพอให้เห็นเงาสะทอนของตนเองในกระจกได้ชัดเจน

หยิบแปรงสีฟันโดยไม่สนใจเงาสะทอนพวกนั้น กะพริบตาปริบๆ ให้คุ้นชินกับแสงสว่างพร้อมๆ กับที่บีบยาสีฟันจากหลอดลงบนขนแปรงอ่อนนุ่มไปด้วย ตอนที่ยัดแปรงเข้าไปในปากแล้วถึงค่อยลิ้มตากว้างเพื่омองภาพในกระจกให้ดี

“รอยย่นบนหน้าผากเพิ่มขึ้นหรือเปล่าวะ อ่า...ช่วงนี้ริ้วรอยเพิ่มขึ้นเยอะจัง”

ไตรมิตรแปรงฟันเสียงดังอยู่ครู่ใหญ่ ฟองสีขาวฟอดเต็มปาก ตันตัวดีแล้วเขาก็ยื่นพักขาเท้าเอวแปรงฟันต่อ มือข้างที่ว่างยังง่วนอยู่กับริ้วรอย

จนกระทั่งทำความสะอาดพื้นที่ภายในช่องปากเสร็จเรียบร้อย ไตรมิตรถึงค่อยบ้วนฟองยาสีฟันพวกนั้นทิ้ง เขาบ้วนน้ำตามในขณะที่ที่ยังส่องกระจกหัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันมุ่นยิ่งทำให้เห็นริ้วรอยชัดเจนขึ้นไปอีก

บางที...ที่ช่วงนี้ริ้วรอยขึ้นหน้าอาจเป็นเพราะเขามีเรื่องให้คิดเยอะมากหลักๆ ก็เป็นเรื่องที่ทางบ้านพยายามจับเขาดูตัวแต่งงาน

แม่แนะนำลูกชายเพื่อนแม่ให้รู้จัก บอกว่าฐานะดีนะ...ทางนั้นอยากแต่งงานกับดีมาก ถ้าสนใจก็ลาออกมาแต่งงานซะ

การคลุมถุงชนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก เพราะคนที่ทางบ้านแนะนำให้

เป็นเบต้าลูกชายเจ้าของสวนทุเรียนที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดศรีวิชัย เคยเป็นเพื่อนเล่นของเขาสมาชิกก่อนที่เราจะย้ายบ้านมาอยู่กรุงเทพฯ แม่ของวิชัยเป็นเพื่อนสนิทกับแม่ของเขาด้วย พอย้ายบ้านกลับไปที่นี่ ทางนั้นเลยมาคุยเรื่องแต่งงานเชื่อมไมตรี

การแต่งงานไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยจริง ๆ ติดแค่ว่าเขาโดนแม่หลอกให้ส่งเงินไปให้เป็นจำนวนมาก แม่นำมันไปใช้สำหรับเป็นค่าสินสอดและจัดเตรียมงานแต่งงาน งานนี้เจ้าสาวเป็นฝ่ายออกเงิน เพราะคุณป้าวิภาแม่ของวิชัยให้เหตุผลว่าหมั้นเงินไม่ทัน ถ้าชายทุเรียนลืมนี่ได้แล้วจะรีบนำเงินมาคืน

ไม่แน่ อาจจะได้คืนก่อนงานแต่งงานจะมาถึง

ทั้งพ่อและแม่ของเขาก็เออออ ยอมรับปากตกลงเห็นด้วยกับทางนั้น แต่เงินเกือบสองล้านที่ต้องใช้สำหรับการแต่งงานหนึ่งครั้งดันเป็นเงินที่เขาเก็บหอมรอมริบมาตลอดชีวิตการทำงานอันน่าอดสู

ไม่เคยคิดว่าต้องใช้เงินตัวเองแต่งงานกับคนที่มาขอตัวเองแต่งงานก่อนที่ยอมให้ไปเพราะดันถูกแม่หลอกว่าจะเอาไปซื้อที่เพิ่มนะสิ แม่รู้ดีเสียด้วยว่าเขายากได้ที่แปลงไหน มันเป็นที่ดินแปลงใหญ่ที่เขาตั้งใจซื้อไว้สำหรับปลูกบ้านหลังเกษียณ

แม่...เพิ่งมาสารภาพว่าเอาเงินไปใช้สำหรับเป็นสินสอดและเตรียมจัดงานแต่งงานเมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เอง

สรุปแล้วที่ดินยังไม่ได้ แต่กำลังจะได้สามีหนึ่งคนมาแทน

เฮ้อ...มันอาจจะไม่แย่อย่างที่คิด อยากมีผัวอยู่พอดีเหมือนกัน ลำพังทำงานเป็นพ่อบ้านเต็มเวลาเขาก็ไม่ได้ออกไปเจอใครที่ไหนอยู่แล้ว โสัดสนิทมาหลายปีเต็ม จนเมื่อไม่นานมานี้วิชัยแอดไลน์มา หัวใจที่ห่อเหี่ยวเพราะหน้าที่การงานถึงได้กระชุ่มกระชวย

เขาตัดสินใจตกลงแต่งงานกับวิชัยโดยที่ไม่ได้ใช้ความพยายามหรือไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน แกมยังไม่ได้เจอกันมาหลายสิบปีอีกต่างหาก ตอนที่ตอบตกลงอย่างงั้น ๆ นั้นเขายังไม่รู้เรื่องเงินสองล้านที่ถูกนำไปใช้เป็นค่าจัดงานแต่งงานแทนที่จะถูกนำไปซื้อที่

เบต้าชายลูกเจ้าของสวนทุเรียนใหญ่ยักษ์รับปากเป็นมันเงินเหมาะว่าจะเป็นคนดูแลเขาเองหลังแต่งงาน ตี๋ไม่ต้องทำงานแล้ว อยู่บ้านเป็นคุณนายแม่คอยเลี้ยงลูกของเราก็พอ

ฟังดูดี...และนั่นก็ทำให้เขาตัดสินใจเขียนใบลาออกได้อย่างไม่ยากเย็น และหวังว่าชีวิตจะทำได้อย่างที่พูด

ทว่าหากรู้มาก่อนสักนิดว่าค่าสินสอดกับเงินจัดงานเป็นเงินของเขา

เป็นตายร้ายดีก็ไม่มีทางตกลงแต่ง

ป้ามาสู่ขอเขาให้ลูกชาย ก็ควรจะเป็นคนจัดการค่าใช้จ่ายเองสิ ไม่ต้องรบกวน มีเงินก่อนค่อยมา...

โมโห! เครียด!

ไทรมิตรเลิกยืนหน้ากระจกแล้วพาตัวเองมาอาบน้ำได้ฝักบัว ท่อนแขนที่เต็มไปด้วยรอยสักทำให้เขาดูไม่ใช่คนที่เรียบร้อยจนเกินไปนัก เขาสักไว้ตั้งแต่สมัยเรียนด้วยซ้ำ พี่ชายเขาเป็นช่างสัก ไอ้พี่ต้อยตึงมันชอบใช้ร่างกายของเขาเป็นหนูทดลอง

ไอ้เรานั้นก็เด็กสายศิลป์ มีรอยสักไว้ก็เห็ดเหมือนกัน ใครจะไปคิดจะว่าหลังเรียนจบจะได้งานเป็นพ่อบ้าน และถ้าไม่ยากโดนแดนด้นยั่วหัวหน้าพ่อบ้านของบ้านใหญ่แหกอกตายก็ต้องวางมาดสุ่มเสี่ยงร้อย รอยสักต้องปกปิด อารมณ์หงุดหงิดเพราะเจ้านายเรื่องมากก็ห้ามแสดงออกมา เล่นละครเป็นคนใจเย็นไปวันๆ แม้ว่าความจริงแล้วนั้น คนใจเย็นมันไม่ใช่ตัวตนของเขาเลย

หลังอาบน้ำเสร็จ ไทรมิตรก็ใช้ผ้าขนหนูซับเนื้อตัวจนแห้งสนิท เขาโบกรองพื้นหนาเตอะปกปิดรอยสัก สวมเสื้อผ้าด้วยชุดประจำตำแหน่งและปลอกคอหนังสีสุภาพ

ในที่สุด โอเม็ก้าห้วย่งเม้า้ตารอยสักเต็มแขนก็กลายเป็นพี่ตี๋หัวหน้าพ่อบ้านที่น่าเลื่อมใส ไทรมิตรกะพริบตาลงช้าๆ นาฬิกาข้อมือบอกว่าใกล้ได้เวลาเริ่มงานของเขาแล้ว

ก่อนจะออกจากห้องเขาลากกระเป๋าเดินทางหลายใบมากองรวมกัน สุดลมหายใจเข้าลึกๆ บรรเทาอาการใจหายหวิวโหวงที่เกิดขึ้นมาอย่างช่วย

ไม่ได้ มีเรื่องที่น่ากังวลหลายอย่างเชียวละ ทั้งเรื่องแต่งงาน เรื่องลาออก
ยังงี้ก็เถอะ...

ไป...ไปทำงานวันสุดท้ายให้ดีที่สุดกัน

(๓ ~ ๓)

ไตรมิตรมักจะสวมรองเท้าหนังเดินไปเดินมาภายในบ้าน เนื่องจากรองเท้าหนัง
ที่ซัดจนขึ้นเงามันนับเป็นหนึ่งในชุดเครื่องแบบพ่อบ้านของเขา ดวงตากลมโต
สีเทาอ่อนทอดมองไปยังพื้นที่ในห้องอาหาร ยามเช้าที่พระอาทิตย์ยังอ่อนกำลัง
เช่นนี้ ไม่ได้มีเพียงเขาที่ตื่นมาทำงานเท่านั้น คนงานในบ้านเองก็ตื่นมาทำ
หน้าที่แล้วเช่นกัน ขยันขันแข็งสมเงินเดือนกันเสียจริง

แม่บ้านสองสามคนกำลังจัดโต๊ะอาหารอย่างตั้งใจ พู่นยนต์ทำความสะอาด
สะอาดเองก็สงสัยดังบอกให้รู้ว่ากำลังทำงานอย่างเต็มกำลัง ส่วนด้านนอก
ห้องอาหารที่เป็นสวนดอกไม้บานาพรรณมองแล้วสบายตาช่วยให้เจริญอาหาร
นั้น คนสวนกำลังตัดแต่งกิ่งก้านสาขาพวกมันให้ดูสวยงามน่ามองยิ่งขึ้น

ไตรมิตรหยุดฝีเท้าที่โต๊ะอาหาร เขาถูมือเข้าหากันแล้วถอดถุงมือผ้า
ก่อนวาดนิ้วไปที่ตำแหน่งหนึ่งบนโต๊ะหินอ่อนอิตาลีตัวยาว

“โต๊ะยังมีครบมันนะ...เอาผ้ากับน้ำยามาเช็ดเพิ่มด้วย”

“ได้ค่ะพี่ตัม”

“ผ้ามันไม่เรียบร้อย จัดใหม่ซะ...แล้วถูหลาบในส่วนไม้บานเเหอ
ไปเอาต้นที่บ้านแล้วมาเปลี่ยนหน่อย”

“ได้ค่ะพี่ตัม”

“มือเช้าของนายน้อยเรียบร้อยหรือยังครับ”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ไตรมิตรกดหน้าลงเล็กน้อยเป็นเชิงว่ารับทราบ เขาเปรี้ยวที่ซ่อนตัว
ในทางเงตเล็กสีดาสนิทเดินตรงไปยังห้องเตรียมอาหารหลังถามจบ มือเช้า
ของนายน้อยวันนี้เป็นข้าวต้มก๊วยกับกับข้าวอีกหลายอย่าง เมื่อคืนนายน้อยอดิ
มากกลับมา จากนั้นก็นั่งตมที่ห้องนั่งเล่นก่อนเข้านอน ดูจากปริมาณ

แอลกอฮอล์ในกระแสเลือดและกับกล้ามเนื้อที่กินไป เข้านี้ต้องอยากทานอาหารอ่อนแอ

“พี่ตี๋...”

แม่ครัวประจำบ้านเอ่ยทักทายเมื่อเห็นหัวหน้าพ่อบ้าน อันที่จริงแล้ว ไตรมิตรไม่ได้อายุมากพอที่ใครต่อใครจะเรียกเขาว่าพี่ตี๋ไม่หยุดไม่หย่อนเช่นนี้ ที่ถูกเรียกว่า ‘พี่ตี๋’ เป็นเพราะว่าคนอื่นๆ เรียกตามนายน้อยยอคินะลีนิกถึงสมัยที่เริ่มทำงานใหม่ๆ พอทำงานไม่ถูกใจนายน้อยยอคินะจะโกนเรียกหาเขาเสียงดังลั่นบ้าน

“พี่ตี๋!”

“พี่ตี๋!!”

และ “พี่ตี๋!!!”

โดนเรียกไปดุด่าจนนอนผวา กว่าจะเป็นพี่ตี๋ที่ไม่โดนดุด่าและนำเลื่อมใสของใครต่อใครอย่างทุกวันนี้ เขาก็ผ่านอะไรมาเยอะเหมือนกันนะเนี่ย

“มือเข้าของนายน้อยเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ ผมจะได้ไปปลุกนายน้อย”

“เรียบร้อยแล้วละ พี่ตี๋แน่ใจนะคะว่าท่านี้ออกแล้ว น้อยไปหน่อยไหมคะ”

“ของนายน้อยท่านี้ออกครับ นอนดึกตี๋มหนักน่าจะไม่ค่อยอยากอาหาร เตรียมให้เยอะจะชวนให้พะอืดพะอมเสียเปล่าๆ ส่วนของคุณผู้หญิง...เตรียมชุดอาหารเข้าแบบเล่นใหญ่ไว้หน่อยก็ดี คุณผู้หญิงคนนี้นี่ชอบถ่ายรูปอาหารก่อนทาน แกลมไว้ก่อนก็น่าจะไม่มีปัญหา”

“ละ ว่าแต่...”

“ครับ?”

“ทำงานวันนี้วันสุดท้ายแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ จะเดินทางค่าๆ ครับ”

“เฮ้อ...”

“ทำไมถอนหายใจกับทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านายน้อยจะยอมให้พี่ตีมลาออก”

“มีพบก็ต้องมีจากเป็นเรื่องธรรมดาครับ นายน้อยคงเข้าใจเรื่องนี้ดี พ่อบ้านแดนदनัยเตรียมหัวหน้าพ่อบ้านคนใหม่ไว้แล้ว ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอกครับ”

“ป้าอยู่มานานแต่ยังไม่เคยเห็นใครทำงานให้นายน้อยได้ถูกใจเท่าพี่ตีม เกิดพ่อบ้านคนใหม่ทนนไม่ไหวลาออกไป แล้วพี่ตีมมีโอกาสกลับมาทำงานที่นี่ไหมคะ”

ไตรมิตรส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“ผมจะลาออกไปแต่งงานสร้างครอบครัว คง...ไม่ได้กลับมาทำงานที่นี่อีกแล้ว”

คุณป้าแม่ครัวพยักหน้าหงิก ๆ ว่าเธอเข้าใจ แต่ก็อดเสียดยไม่ได้ด้วยเช่นกัน ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า

“ยินดีด้วยนะคะเรื่องงานแต่งงาน”

ไตรมิตรยิ้มน้อย ๆ แบบสุภาพ

“ขอบคุณครับ ผมขอตัวขึ้นไปปลุกนายน้อยก่อนนะครับ”

ไม่ต้องรอให้ใครอนุญาต ไตรมิตรก็เดินออกจากห้องเตรียมอาหาร ย่ำเท้าไปตามพื้นที่ที่คุ้นเคย จุดหมายปลายทางในครั้งนี้คือห้องนอนส่วนตัวของนายน้อยยอติ ห้องนอนเจ้านายของเขาเอง

(๓ ~ ๓)

หลังเดินขึ้นบันไดมายังบริเวณชั้นสองของตัวบ้านแล้ว ไตรมิตรก็หยุดยืนที่หน้าประตูห้องห้องหนึ่ง หลังประตูบานนี้เป็นห้องนอนของนายน้อยยอติอย่างไม่ต้องสงสัย ประตูไม่เคยล็อก เพราะเจ้าของห้องสั่งให้เขามาปลุกในเวลาเจ็ดโมงเช้าของทุกวันที่ต้องออกไปทำงาน ส่วนวันหยุดไม่ต้อง จะตื่นตอนไหนก็แล้วแต่ท่านเจ้านายจะสะดวก

ทว่าก็มีหลายครั้งอีกเช่นกันที่นายน้อยขอให้เขาขึ้นมาปลุกในเช้าวันหยุด เพราะมีธุระ ปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้วเพราะเขาเป็นพ่อบ้านตีมเวลา ไม่มีวันหยุด

ลากิจได้เล็กน้อย ลาป่วยได้อีกนิดหน่อย เขาไม่คิดจะไปฟ้องกรมแรงงาน หรือประท้วงอะไรหรอก เงินจำนวนมากมันปิดปากเขาอยู่

มือจับที่ด้ามจับประตูทั้งสองฝั่งมัน ทำตามคำสั่งที่ห้ามเคาะประตู อย่างเด็ดขาดโดยเคร่งครัด

เขากำชับกับใจที่จะมาทำหน้าที่นั้นแทนเขาก่อนหัวหน้าพ่อบ้านคนใหม่ จะมาแล้ว ว่าเวลามาปลุกนายน้อยห้ามเคาะประตู

แถมเปิดแล้วก็ต้องเดินเข้าไปให้เงียบที่สุดเท่าที่จะเงียบได้ ต่อให้เท้า จะสวมรองเท้าหนังก็ต้องเดินให้เบากริบเพื่อไม่ให้รบกวนการนอนพักผ่อน ของเจ้านาย

นายน้อยนอนในห้องส่วนตัวเพียงลำพัง ถึงจะมีคนรักก็คนต่ออีกคน นายน้อยก็นอนคนเดียว โอเมก้าสาวคนรักคนใหม่...หรือจะเรียกว่าคนล่าสุด หอบผ้าหอบผ่อนขามาอาศัยที่บ้านด้วยเมื่อปลายเดือนที่แล้ว มีความพยายาม เป็นอย่างยิ่งที่จะนอนร่วมเตียงกับนายน้อย จนกระทั่งปัจจุบันก็ยังไม่ละ ความพยายาม กระนั้นก็ได้แค่ 'ขึ้นเตียง' ไม่ใช่ 'ร่วมเตียง' เสรีจิกจิกต้อง กลับไปนอนที่ห้องแยกนั้นแหละ นายน้อยให้แยกห้องด้วยเหตุผลที่ว่าฟีโรโมน ของโอเมก้ารบกวนการนอนหลับพักผ่อน

ไตรมิตรคิดเอาเองว่ากลิ่นของโอเมก้าคนนั้นคงยั่ววนเกินไปสำหรับ นายน้อย ได้กลิ่นแล้วกระตุ้นร่าให้เกิดอารมณ์ทางเพศมากเกินไปจนไม่ได้ หลับไม่ได้นอนอะไรเทือกนั้น ผลเลยลงเอยด้วยการแยกห้อง...

ส่วนกลิ่นของเขที่เป็นโอเมก้าเหมือนกันคงไม่รบกวนนายน้อยในเชิงนั้น ต่อให้สมัยทำงานใหม่ๆ จะถูกดูสารพัดเรื่อง ทว่าไม่มีครั้งไหนที่เขาถูกดู เรื่องกลิ่นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

จะว่าไป ฟีโรโมนที่อาจจะไปกระตุ้นสัญชาตญาณดิบของอัลฟา ก็ถูก ความคุมไว้ด้วยการกินยาเป็นหลัก เมื่อรู้สึกมีไข้ต่ำๆ ที่เป็นสัญญาณว่ารอบฮีส กำลังจะมาถึง เขาก็แค่ใช้สิทธิ์ขอลาพัก รอบฮีสกินระยะเวลาไม่นาน สอง ถึงสามวันก็หายดีแล้ว จากนั้นก็สามารถกลับมาทำงานได้ตามปกติ

ไตรมิตรยังคงเดินเบาๆ ในห้องนอนกว้างขวาง เขาจัดการข้าวของที่อยู่ ผิดที่ผิดทางให้ถูกต้องตำแหน่ง นอกจากเขาก็มีเพียงความมืดและความเงียบ

ที่เคลื่อนไหว เสียงลมหายใจสม่ำเสมอของนายน้อยอคิบอกซ้ำว่าเจ้าตัวยังไม่ตื่น กลิ่นอายของอัลฟามีอยู่ในทุกตารางเมตรของห้อง หรือจะพูดให้ถูกไปยิ่งกว่านั้น คือฟีโรโมนอัลฟาจากตัวนายน้อยมีอยู่ทุกๆ ที่ในบ้าน อัลฟายังเป็นเพชรองที่ชอบใช้กลิ่นแสดงอาณาเขต...เยี้ยวจองกันเก่งสุดๆ

ไทม์มิตรกวาดตามองสำรวจจนถ้วนทั่ว ครั้นไม่พบสิ่งที่ไม่เรียบบร้อยอื่นได้อีกเขาก็ย่องไปที่หน้าต่าง แสงแดดลอดผ่านใต้ผ้าม่านเข้ามาเล็กน้อย หลังกดเปิดผ้าม่านทึบที่บ่ที่แผงควบคุม ภายในห้องที่เคยมืดสนิทก็มีแสงนวลตาที่ชวนให้รู้สึกอบอุ่นอ่อนโยนทอประกายไปทั่ว ยังเหลือม่านโปร่งอีกหนึ่งชั้นที่ช่วยให้แสงแดดอุ่นร้อนไม่ทำร้ายสายตามากจนเกินไปนัก โอเมก้าพ่อบ้านเดินไปหยุดข้างเตียง กลิ่นน้ำลายอีกหนึ่งให้ล้าคอชุ่มชื้น แล้วแปลงเสียงนุ่มนวลให้นายน้อยอคิได้ยิน

“ได้เวลาตื่นนอนแล้วครับนายน้อย”

อคิไม่ชอบเสียงนาฬิกาปลุกเพราะมันน่าหวงหูก

อคิไม่ชอบให้ใครตะโกนเรียกหรือเขย่าตัวเขาตอนที่กำลังหลับ

ทายาอัลฟาคนสุดท้ายของพันธ์พันธุ์นักจิมมีประสาทรับรู้ที่เฉียบแหลมกว่าใครในครอบครัวทั้งนั้น เพียงแค่กระซิบเรียกเบาๆ อย่างนุ่มนวลเขาก็ตื่นแล้ว ทว่าที่ไม่ตื่นในตอนแรกที่ตีตมเดินเข้ามา คงเป็นเพราะว่าชินกลิ่นชินเสียงกระมัง การเข้ามาปลุกของโอเมก้าพ่อบ้านเป็นกิจวัตรประจำวันที่เกิดขึ้นแทบทุกเช้า

ดวงตาคมกริบยกเฉียงแบบโหวงเฮ้งคนใจร้ายใจดำลึ้มขึ้น แสงสว่างที่ปรับไว้อย่างพอดีพอดีไม่ได้ทำให้รู้สึกขัดเคืองดวงตา คิ้วเข้มเลิกขึ้นหนึ่งข้าง ร่างกายกำยำพลิกมายังทิศทางที่มาของเสียงปลุก สบเข้ากับนัยน์ตาลมโตอ่อนโยนที่คุ้นเคย รอยยิ้มบางๆ ของโอเมก้าสะท้อนในดวงตาคม ประโยคที่คุ้นชินจนหลงลืมที่จะให้ความสำคัญกับมันดังด้วยน้ำเสียงโตนเดิม

“อรุณสวัสดิ์ครับนายน้อยอคิ”

“อ้อ...อรุณสวัสดิ์ครับพี่ตี๋”

หลัวเอ๋วยอรุณสวัสดิ์แล้ว อคิก็หลับตาลงอีกครั้ง ตอนที่ตื่นนอนใหม่ๆ ผมเผ้าเขาก็ยุ่งเหยิงไม่ต่างจากฟุ้งมึมตอนตื่นนักรอก ผ้าห่มไม่ถูกดึงสูงจนถึงบริเวณหน้าอกอีกต่อไปเพราะการพลิกตัว อคิม้วนมันเป็นก้อน พลิกตัวตะแคงข้างแล้วใช้ผ้าห่มที่ถูกม้วนจนเป็นก้อนนั้นมากอดแทนหมอนข้าง แสดงอาการเกียจคร้านไม่อยากตื่น

“ปวดหัว” บ่นให้คุณพ่อบ้านรู้อาการและช่วยจัดการ อคิเผยแผ่นหลังเปลือยเปล่าให้โอเมก้าอย่างไตรมิตรมองต่างหน้า

“รับชาแก้แ้งหรือกาแฟดำหน่อยไหมครับ”

“ได้กาแฟดำสักหน่อยก็ดีครับ”

“ที่โต๊ะอาหารนะครับ หรืออยากให้คนยกขึ้นมาบนห้อง”

“ที่โต๊ะ...ผมควรจะถูกไปอาบน้ำแล้วสินะ”

“นายน้อยจะแช่ตัวในน้ำอุ่นไหมครับ ผมยังไม่ได้เตรียมน้ำให้ ถ้าจะแช่ตัวจะได้ไปเตรียมไว้ให้เลย”

“ก็โหมงแล้วเนี่ย”

“เจ็ดโมงกับอีกสามนาทีกครับ”

“ไม่แช่แล้ว เดี๋ยวไปไม่ทัน”

“ครับ ผมจัดกระเป๋าดูเส้นทางสำหรับหนึ่งสัปดาห์ให้นายน้อยแล้วให้คนยกไปรอไว้บนไพรเวตเจ็ตแล้วด้วย”

“อืม” อคิขานรับคำสั้นๆ ในลำคอ เขาขยับตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง เบิกตาให้กว้างที่สุดเท่าที่มันจะกว้างได้ในยามเช้าที่เพิ่งตื่นนอนเช่นนี้ แพขนตาหนากระพือซ้ำๆ อยู่หลายครั้งก่อนที่จะไฟท์สายตางะมองตามร่างบางของโอเมก้า พ่อบ้านที่เดินไปยังห้องแต่งตัวแบบวอล์กอินคลอเซต

หน้าห้องแกร่งที่มีลอนกล้ามท้องหกลูกแน่นปึกกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะหายใจ หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

“พี่ติ่ม”

“ครับนายน้อย”

ร่างบางของไตรมิตรเดินกลับมาหาเจ้านายอีกครั้ง หายไปจากสายตาแค่เอ็ดใจเดียว ในมือของพี่ติ่มเวลานี้มีเสื้อผ้าสำหรับเขาติดมาด้วยหนึ่งชุด โดยปกติพี่ติ่มจะแขวนชุดสำหรับวันไว้ที่ห้องแต่งตัว ที่ถือติดมือมาด้วยคงเป็นเพราะว่าถูกเรียกไว้กะทันหัน

“โรสไม่ได้ไปฮ่องกงกับผมด้วยนะ งานนี้งานสำคัญ ไม่อยากให้ใครหรืออะไรมาวุ่นตอนทำงาน”

โรส วารินทร์คือคุณผู้หญิง คู่ควง คนรัก จะเรียกอะไรก็แล้วแต่เถอะ เขาเป็นว่าเป็นคุณผู้หญิงของบ้านคนล่าสุดของอคิก็แล้วกัน

“ครับ ผมทราบแล้ว”

“ฝากดูแลด้วย อย่าให้ก่อเรื่อง” พุดจบอคิก็ลุกจากเตียง พาร่างกายเปลือยเปล่าท่อนบนเดินตรงดิ่งไปทางห้องน้ำ ไม่ทันได้ยินคำตอบของไตรมิตรที่เอ่ยไล่หลังเขามาเพียงว่า

“ครับ จะบอกเด็กไว้ว่าให้ดูแลคุณผู้หญิงอย่างดี”

จากนั้น “พี่ติ่ม!”

“ครับนายน้อย”

เป็นอะไรอีก อยู่ๆ ก็เรียกกันเสียงดัง

ถึงสงสัยก็ตอบรับการเรียกหาอย่างสุภาพ สี่ปีที่ผ่านมามีแค่จรรยาให้พี่ติ่มกลายเป็นพ่อบ้านที่ทำงานได้อย่างเป็นมืออาชีพ

“เตรียมเสื้อผ้าเสร็จแล้วอย่าเพิ่งไปไหนนะ เป้าผมให้ผมก่อน”

เรื่องแค่นี้ เรียกซะตกอกตกใจหมด ทว่าไตรมิตรจะตอบอะไรได้

นอกเสียจากว่า

“ได้ครบนายน้อย”

โค้งตัวอย่างสุภาพให้เจ้านาย ยิ้มการค้าหลอกลวงผู้บริโภคนั้นไป อีกนิดหน่อย แม้ว่าอัลฟาอย่างอติจะไม่เห็นความนอบน้อมนี้ก็ตาม เพราะเดินหน้าเร็ดไปอาบน้ำแล้ว

เมื่อไม่เห็นร่างสูงของอติอีกต่อไป ไตรมิตรก็กลับมา่วนกับงานตรงหน้า ต่อ เขาเตรียมเสื้อผ้าให้อติ อีกทั้งเตรียมเครื่องประดับและน้ำหอมที่เหมาะสม ชุดไว้ให้ เสร็จแล้วก็วางทรายร่ำเป่าผมเตรียมเป่าให้คนผมหนา ยืนรอเงียบๆ จนกระทั่งร่างสูงของอัลฟาหอบเอากลิ่นสบู่หอมพุ่งออกมาจากในห้องน้ำ

เสื้อคลุมอาบน้ำของนายน้อยทำมาจากผ้าคอตต่อนเนื้อนุ่มอย่างดี มันเป็นชุดที่เขาให้คนเตรียมไว้ให้นายน้อยตั้งแต่เมื่อคืน ผ้าขนหนูผืนนุ่มเช็ดซับเส้นผมที่ยาวประปร่า อติโยนผ้าผืนนั้นทิ้งก่อนหย่อนก้นนั่งลงหน้าโต๊ะกระจก เหลือบตามองที่ติ่มผ่านเงาสะท้อน เห็นว่ากำลังเดินมาก็ไม่ได้กล่าวอะไร

ทรายร่ำเป่าผมถูกเสียบปลั๊กเพื่อเปิดใช้งาน ก่อนที่ไตรมิตรจะสัมผัสเส้นผมและศีรษะของเจ้านาย เขาเอ่ยอย่างสุภาพขึ้นมาแล้วว่า

“ขออนุญาตนะครับ”

เสียงทรายร่ำเป่าผมกลายเป็นเสียงเดียวที่ดังในห้องแต่งตัว อัลฟาหน้าหล่อยังคงมองพอบ้านโอเมก้าผ่านกระจกอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้รู้สึกอะไร มากไปกว่าแสนสะดวกสบายเวลาที่ติ่มเป่าผมให้ กลิ่นหอมอ่อนๆ จากตัวของโอเมก้าไม่ได้รบกวนงานประสาทของเขา นิ้วมือเล็กขาวใช้สางเส้นผมสีเข้มไม่ให้มันพันกัน ขยี้เบาๆ เพื่อให้กลุ่มผมที่เปียกชื้นแห้งไวขึ้น

ใช้เวลาครู่ใหญ่ๆ เชียวละกว่าที่ผมจะแห้งสนิท

“มัดผมไหมครับ”

“มัดด้วย”

ไตรมิตรวางทรายร่ำเป่าผมลงบนโต๊ะเบื้องหน้า หยิบยางมัดผมเส้นเล็กๆ มาจากในลิ้นชักแล้วเดินกลับมายืนชั้นหลังของอติตามเดิม เขาหัวผมให้อัลฟาตัวโตอย่างเบามือ ตั้งใจทำให้มันเรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แน่นไปไหมครับ”

“ไม่แล้ว...พอดี”

“ครับ...ฉันเรียบร้อยแล้วครับ”

เสร็จแล้วก็ถอยห่างจากเจ้านายมาหลายก้าว คงเพราะทำงานด้วยกันมานาน ไตรมิตรจึงรู้ว่าเวลานี้เขาควรออกจากห้องแต่งตัวของอติได้แล้ว อัลฟาตัวโตจะได้มีเวลาจัดการเรื่องส่วนตัว

คิดได้ดังนั้น ปลายเท้าก็บิดหมุนออกจากห้องไป พี่ติ่มเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวล แต่กระนั้นนายน้อยอติก็ได้ยินถึงเสียงฝีเท้าของพ่อบ้านอยู่ดี เขารู้แล้วว่าพ่อบ้านโอเมก้าเดินออกไปจากห้อง แต่เพราะไม่ได้คิดใช้งานอีก จึงไม่ได้วิ่งตัวไว้

ไตรมิตรเดินไวๆ มาถึงบริเวณหน้าบันได เกือบจะเดินลงโปรอนายน้อยที่ห้องอาหารแล้ว หากไม่ติดว่าเหลือบไปเห็นเงาใครบางคนเดินหายไปทีห้องเก็บของสะสมของนายน้อยเสียก่อน ผมสืบลอนด์ดัลลอนยาวสายถึงกลางหลังของใครคนนั้น ทำให้เขารู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

ไตรมิตรถอนหายใจเหนื่อยหน่ายออกมาเอือกหนึ่ง ล้มเลิกความตั้งใจเดิมที่จะไปรออติที่ห้องอาหาร เขาตัดสินใจเดินตามคุณโรส คุณผู้หญิงคนล่าสุดของนายน้อยไป เดินเข้าห้องนายน้อยด้วยฝีเท้าที่เบาเท่าไร ตอนเดินตามคุณโรสก็เบาเท่านั้น โอเมก้าสาวสวยไม่รู้ตัวแม้แต่คิดเดียวว่าถูกเดินตาม กว่าจะรู้ตัวก็เป็นตอนที่พี่ติ่มกระแอมกระไอ

“คุณโรส เข้ามาทำอะไรที่ห้องนี้ครับ” ไตรมิตรถามเสียงเรียบ มองวารินทร์ลุบไล่แจกันราชวงศ์ที่นายน้อยอติเข้าร่วมการประชุมมาได้เมื่อหลายเดือนก่อนอย่างหลงใหล มิหนำซ้ำโอเมก้าสาวสวยยังดูเหมือนจะยื่นปากไปจูบแจกันที่วคาของมันมีมูลค่าสูงถึงหกร้อยล้านบาท แพงปานนั้น ทว่าเจ้าของตัวจริงดันสั่งให้เอามาวางไว้เฉยๆ ในห้องเก็บของสะสม

วางเฉยๆ วางโซ้ยยั่วใจโจรเฉยๆ เลย

วารินทร์ชักมือที่กำลังลุบไล่แจกัน ทั้งสองแขนแนบลำตัวผู้มีพิรุณ

“พี่ติ่ม” โอเมก้าสาวเรียกชื่อคุณพ่อบ้านแล้วเว้นวรรค กลบเกลื่อนเพียงคำว่า “แล้วพี่ติ่มละ เข้ามาทำไม”

“เห็นคุณโรสเดินมาผมเลยตามมาแจ้งครับ ว่านายน้อยอติแต่งตัว

จะเสร็จแล้ว คุณควรลงไปรอนายน้อยที่ห้องอาหาร”

“โรสก็แค่เข้ามาดูอะไรไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้น ไปสิ นាំไปที่ห้องอาหารไป”

“ครับ ผมเคยบอกไปแล้วว่าห้องนี้มีของมีค่าอยู่หลายอย่าง เป็นไปได้ คุณโรสอย่าเข้ามาตามล่าฟังจะดีกว่านะครับ ถ้าอยากดู บอกผมหรือขอนายน้อยก็ได้ให้พามากก็ได้ เพราะถ้ามีอะไรเสียหายหรือของหายไป ทั้งผมและคุณคงรับผิดชอบกันไม่ไหว”

“เหอะ เป็นแค่คนใช้ชอบพูดจาวางมาดรู้ดีจังนะ ถ้าแต่งงานกับอคิแล้วทั้งบ้าน ทั้งข้าวของพวกนี้ก็ถือว่าเป็นของโรสด้วยเหมือนกัน โรสจะเข้ามาดูตอนไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละ”

“คุณผู้หญิงคนก่อนหน้าคุณโดนไล่ออกจากบ้านเพราะขัดใจนายน้อยนะครับ ผมรับคำสั่งทุกเรื่องในบ้านมาจากนายน้อยอีกที ถ้าไม่ฟังก็เท่ากับขัดคำสั่งนายน้อย คุณรู้...ผมไม่ใช่คนขี้ฟ้อง แต่ถ้านายถามผมต้องรายงานตามความเป็นจริง เรื่องคุณเข้ามาเดินเรื่อยเปื่อยผมก็ต้องรายงาน”

“พีตี้ม! แค่เดินเล่นไม่ต้องรายงานหรอกน่า” วารินทร์เสียงดังขึ้นเพราะรู้สึกขัดใจ เธอเกือบจะกระแทกหัววินอยู่แล้ว คิดที่ว่าไตรมิตรไม่ได้เกรงกลัวท่าทีของเธอ ประโยคข่มขู่ที่พ่อบ้านใช้ ฟังแล้วก็รู้สึกว่ามันอยู่ในขอบเขตหน้าที่เสียเหลือเกิน ใบหน้าของหัวหน้าพ่อบ้านยังนิ่งเฉยในตอนที่กำลังเปิดประตูและเบี่ยงตัวหลบให้ประตูหน้าห้องเก็บของสะสมมีช่องว่าง แอ่อย่างสุภาพตัดบท ก่อนที่คุณผู้หญิงคนล่าสุดจะได้พูดอะไรต่อ

“นายน้อยแต่งตัวเสร็จแล้วมั้งครับ เชิญคุณโรสที่ห้องอาหารดีกว่า”

เห็นพีตี้มยกนายน้อยอคิม่าอ้าง วารินทร์ก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เดินย่ำเท้าแรงๆ ออกจากห้องโซ่รวนนำหน้าไตรมิตรไป หัวหน้าพ่อบ้านสายหน้าเอือมระอา เขากวาดตามองข้าวของมีค่าในห้อง เห็นว่าอยู่ครบและถูกตำแหน่งก็เงยหน้ามองกล้องวงจรปิด หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อยแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดต่อสายตรงหาฝ่ายรักษาความปลอดภัยภายในบ้าน

“เช็คกล้องวงจรปิดในห้องเก็บของสะสมหน่อยนะว่ายังทำงานได้อยู่ไหม” แอ่คำสั่งทันทีที่ปลายสายกดรับ

“เรียบร้อยดีนะครับ เห็นพีตี้มยืนอยู่ชุดแจ่ว”

“อืม ช่วงที่นายน้อยไปทำงานต่างประเทศก็ดูกล้องในบ้านตลอดอย่าให้
คลาดสายตานะ”

“รับทราบครับ ว่าแต่...พี่ไปเย็นนี้หรือ”

“ใช่”

“ยินดีด้วยนะครับเรื่องจะแต่งงาน”

“รู้กันหมดแล้วหรือ”

“ก็น่าจะเหลือแค่นายน้อยมั้งครับที่ยังไม่รู้ว่าจะแต่งงาน...พี่ นายน้อย
กำลังจะลงไปห้องอาหารแล้วครับ”

“ได้ ขอบใจนะ อย่าลืมที่สั่ง พี่ไปทำงานแล้ว”

ไตรมิตรเป็นฝ่ายกดวางสาย เขากออกจากห้องเก็บของสะสมโดยที่ไม่ลืม
เช็กข้าวของในห้องว่าอยู่ครบไหมด้วย ท่อนหาเพรียวที่ยังคงซ่อนตัวในกางเกง
สีดำก้าวไวกขึ้นเพื่อตามนายน้อยอคติที่เดินนำลงไปทางบันไดให้ทัน เพราะ
ไม่ได้ควบคุมเสียงฝีเท้าให้เดินเบาดังแมวย่อง รองเท้าหนังจึงทำให้เกิด
เสียงดังกึก...กึก

อคติหยุดยืนที่บันไดชั้นหนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้นมองฟ่อบ้านโอเมก้า ดวงตา
ยกเฉียงไม่ปกปิดว่าแปลกใจที่เห็นพี่ตี๋มเดินตามมา

“นึกว่าพี่ลงไปแล้ว”

“ไปเช็กของที่ห้องสะสมมานะครับ ผมว่านายน้อยทำระบบสแกน
ลายนิ้วมือหรือม่านตา...”

“นั่นอะไรกันเนีย!!!”

ยังไม่ทันเอ่ยจบประโยคดี เสียงแหลมสูงของวารินทร์ก็ดังมาจาก
ห้องอาหาร อคติหันขวับมองไปทางนั้น ส่วนไตรมิตรก็เดินกึ่งวิ่งนำลงไปจาก
บันได

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามแต่ในบ้านหลังนี้ เขามีหน้าที่รับผิดชอบและ
ดูแลให้เหตุการณ์ในบ้านเป็นไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ประโยคของ
วารินทร์ทำให้ใจไม่ดี คิดว่ามีเรื่องผิดพลาดผิดปกติ ครั้นเมื่อมาถึงห้องอาหาร
ก็เห็นวารินทร์ยืนเท้าเอววินแม่บ้านที่ยกมือเข้ามาที่โต๊ะ

แม่บ้านตัวลั่น มือที่ถือถาดอาหารไว้เลยพลอยลั่นไปด้วย ใบหน้า

เอาแต่กอดมองปลายเท้าตัวเอง จนกระทั่งรับรู้ได้ว่าพี่ติ่มมาแล้วนั่นแหละ
เลยยอมเงยหน้า สายตาขอความช่วยเหลือถูกส่งตรงไปถึงหัวหน้าพ่อบ้านทันที

“เกิดอะไรขึ้นครับ”

“พี่ติ่ม...คุณผู้หญิงเอ่อ...คุณผู้หญิง...”

“อ้อย อ้าอึ้งอยู่ได้ โรสถามว่าอาหารพวกนี้มันอะไรกัน มีสมองกัน
หรือเปล่า จะเอาข้าวต้มก๊วยพวกนี้ให้อติกินนั้นหรือ อติคือใคร ทายาทของ
ตระกูลพินธ์พันธุ์นาจิก เขาไม่กินของพวกนี้หรอก”

ไทรมิตรพหลมหายใจโล่งอก เดินมารับถาดอาหารจากแม่บ้านที่ยังคง
สั่นไม่หยุด ขึ้นสั่นมากไปกว่านี้ อาหารได้หกหมดเป็นแน่

นึกว่าเรื่องอะไรเสียอีก ถ้าเรื่องอาหารของนายน้อยไม่ใช่ปัญหาใหญ่
หรอก ไม่เชื่อก็คอยดู...

“ไวยวายอะไรนะโรส เด็กในบ้านกลัวกันหมดแล้ว”

“ก็ดูคุณใช้พวกนี้เอาอาหารให้อติทานลิคะ”

“ข้าวต้มเหร่อ” ประโยคนี้อติหันมาถามพี่ติ่มที่วางอาหารในถาดลง
บริเวณหัวโต๊ะ คุณพ่อบ้านเลิ่รฟอย่างคล่องแคล่ว ยิ้มบางแม่ในใจจะอยาก
ขบหัวคุณโรสที่เกาะแขนนายน้อยเหมือนปลิง

นายน้อยเปลี่ยนคู้วางบ่อย เพิ่งวางคุณโรสได้สองเดือนเท่านั้น ภาวนา
เถอะให้โรส วารินทรไม่ใช่คุณผู้หญิงของบ้านตัวจริง เพราะทั้งคู่ไม่น่าไว้วางใจ
แถมยังชอบเหยียดคนอื่นอีก

“ครับ ข้าวต้มก๊วย กับข้าวสามอย่าง มียาผักกาดดอง ปลาฉิ่งฉ้าง
แล้วก็ไข่ม้วน”

“อติจะกินของแบบนี้ได้เหร่อคะ ทำงานนี้เงาแบบนี้ ไล่ออก...”

“อิม ผมกิน พี่ติ่มรู้ว่าผมกินได้” เจ้าของบ้านตอบรับง่าย ๆ พลง
เกาะมือที่เกาะหนีบออกอย่างแข็ง ๆ ร่างสูงเดินไปนั่งที่หัวโต๊ะ ส่วนที่นั่งของ
วารินทรอยู่ฝั่งตรงข้าม โต๊ะหินอ่อนยาวตั้งแปดเมตร คนหนึ่งอยู่หัวโต๊ะ
อีกคนอยู่ปลายโต๊ะ นั่นคือระยะห่างที่คนสองคนจะใช้ทานมื้อเช้าร่วมกัน

ไกลมาก ไกลมาก ๆ พี่ติ่มที่รินกาแฟดำให้นายน้อยยังได้อยู่ใกล้ชิด
กว่าคนที่ในเวลานี้ดำรงสถานะเมีย

วารินทร์ทำปากพะงาบเหมือนปลาชดน้ำ แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องจำใจเดินไปนั่งยังปลายโต๊ะที่แม่บ้านจัดไว้ให้ เธอมองหัวหน้าพ่อบ้านแบบคนไม่ถูกกัน มีแวบหนึ่งที่เธอคิดว่าพี่ติ่มยิ้มเยาะเย้ยตนเอง แต่อยู่ต่อหน้าอภิเธอพูดอะไรมาไม่ได้ ได้แต่เก็บงำความไม่พอใจเอาไว้จนมืดม่น

“แต่อาหารของคุณโรสผมให้คนเตรียมไว้ให้อย่างดีเลยนะครับ หฐหระ เป็นพิเศษ เจ้าของบ้านอย่างนายน้อยดูกินง่ายอยู่ง่ายไปเลย”

เหมือนถูกพี่ติ่มตบหน้าซ้ำผาดใหญ่ วารินทร์กำมือแน่นจนข้อกระดูกไหล

แซะเธอเธอ ว่าเธอที่เป็นแค่ผู้อยู่อาศัยกินด้อยู่ดีกว่าเจ้าของบ้านงั้นเธอ

“เห็นข้าวต้มแบบนี้แล้วคิดถึงอากอมา พวกท่านร่ำรวยก็จริง แต่ก็มธยัสถ์มาก ตอนเด็ก ๆ เวลาปิดเทอมพอกับแม่จะพาผมกับพี่ ๆ ไปอยู่กับอากอมาที่ต่างจังหวัด อามาจะต้มข้าวต้มหม้อใหญ่ ทำกับข้าวอย่างละนิตอย่างละหน้อยแต่มีหลายอย่างไว้สำหรับมือเข้า ตอนแรกผมก็ไม่ค่อยชอบหรอก แต่พออากอมาเสี้ยก็ดันนึกชอบกินขึ้นมา”

“เมื่อคินนายน้อยติ่มมาหนก กินของรสจัดด้วย เข่นนี้เลยให้ครัวเตรียมข้าวต้มไว้ให้ ผมทราบดีว่านายน้อยไม่ชอบข้าวต้มเครื่อง ชอบข้าวต้มขาวมากกว่า แต่ถ้าเข่นนี้ไม่ยอกทานข้าวต้ม ผมจะนำไปเปลี่ยนให้ครับ”

“เจ็บคอนิต ๆ พอดี ได้ข้าวต้มก็ดีเหมือนกันครับพี่ติ่ม”

ไตรมิตรยิ้มบางให้นายน้อยอีกครั้ง เขายึดตัวตรงแล้วส่งเหยือกกาแพไปให้แม่บ้านนำไปเก็บ ทางตาเหลือบไปทางวารินทร์ และใช้ที่เขายิ้มเยาะเย้ยวารินทร์จริง

อย่ามาวิณงานเขาะ

“ถ้าตรงนี้ไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปเช็กความเรียบร้อยที่โรงจอดเครื่องบินสักครู่ะครับ เตี้ยวผมมา”

“ให้คนอื่นไปแทนเถอะครับ พี่ติ่มอยู่ดูแลผมตรงนี้ดีกว่า”

ไตรมิตรพยักหน้ารับ เขายักพเียดหน้าให้จ้งไปทำหน้าที่เช็กความเรียบร้อยที่ลานบินแทน เมื่อหันกลับมาจ้เจอเข้ากับสายตาจ้อมติของวารินทร์

ไทรมิตรอ่านสายตานั่นไม่ออก เขาจึงเลือกที่จะไม่สนใจ ทราฐิไม่ว่าสิ่งทีวารินทร์
คิดนั้นน่ากลัวจนลุก

ก็ก้นบร่อยของอคิ พินธ์พันธนาภิจ เธอตบตี ไต่เต้าและเอาเต้าไต่
จนได้คอบหาออกหน้าออกตา แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ตาม ดูเหมือนเธอ
จะไม่สามารถได้รับความเชื่อใจอย่างทีพี่ติ่มได้รับได้เลย

โดนของปะวะเนี้ย เจ็ดมืทำของใส่อคิเน๊าะ

บรรยาการคมุ้งมึงของเจ้านายลูกน้องคุณี้...อะไรวะเนี้ย

โลกของไอเมก้าเวิร์ส ประกอบไปด้วยเพชรองหลักๆ สามเพชรด้วยกัน คืออัลฟา เบต้า และโอเมก้า ในโรงสำหรับจอดเครื่องบินภายในบ้านของ นายน้อยยอติประกอบไปด้วยผู้คนที่ม่เพชรองทั้งหมดที่ได้กล่าวมา โรงจอด เปิดโล่งเฉพาะประตูหน้า ทำให้มองออกไปแล้วเห็นสวนทรูหางมาจาก ดอกไม้หลากสีที่บานสะพรั่ง ตั้งแต่ตัวบ้านจนถึงลานจอดตลบอบอวลไปด้วย ฟีโรโมนของอัลฟาและกลิ่นหอมเย้ายวนของโอเมก้าสาวสวย ส่วนพวกเบต้า นะเธอ...อือฮิ เป็นตัวประกอบ

ทว่าในเวลานี้โอเมก้าอย่างไครมิตรเองก็รับหน้าที่เป็นตัวประกอบเช่นกัน หลังจบบื้ออาหารเช้า อคิกับวารินทร์พากันเดินย่อยอาหารคลอเคลียออกมายัง โรงจอดเครื่องบิน โดยมีเขาและทีมพ่อบ้านแม่บ้านเดินกุมเป๋ตามเป็นพรวน

จะบอกว่าทั้งคู่คลอเคลียกันไม่หยุดก็คงจะไม่ถูกต้องนัก เท่าๆ ที่ ประเมินด้วยสายตา เขาคิดว่ามีแต่วารินทร์ที่พะเน้าพะนอเอาใจอคิไม่หยุด

นายน้อยยังคงโดดเด่นด้วยลักษณะเฉพาะตัวของอัลฟาชั้นสูง อัลฟา ชายที่มีส่วนสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตรไม่ใช่ว่าจะหากันได้ง่ายๆ แต่ให้อคิเป็นแค่อัลฟาก็พอ ในที่นี้เราจะไม่กล่าวถึงเพชรองอื่นๆ ทั้งทรูอัลฟา เพียวอัลฟา คิงอัลฟา หรืออินิกม่า แม้ว่าอีกไม่นานจะมีอินิกม่าโผล่มากก็เถอะ

นายน้อยยอติในยามที่แสงตะวันตอนแปดโมงเช้าตกต้องไปตามร่างกาย ผิวขาวเรืองรองเปล่งแสงออราจนตาแทบพร่า ยาดมสมุนไพรที่มีโลโก้เป็น

รูปหงส์ทุกคู่ดูราวจะไม่สามารถช่วยให้หายใจได้สะดวกขึ้น หากปล่อยไปสบเข้ากับดวงตาคอมกริบสีอ่อนคู่นั้น

หล่อเอาตาย หล่อจนลมจากใบพัดไพรเวตเจ็ดยังทำอะไรไม่ได้ แข็งโป๊กซึ่งหมายถึงเส้นผมที่เซตไว้บนศีรษะ เส้นผมที่ยาวระต้นคอถูกรวบครึ่งหัวจากฝีมือของพี่ตัมพ่อบ้าน...ที่ในเวลานี้ยังรับบทตัวประกอบอยู่เหมือนเคย ผมถูกมัดไว้แน่นเท่านั้นไม่พอ อคิยังปาดเจลให้มันอยู่ทรงมากขึ้นไปอีก

ปล่อยจอยจอย ปล่อยจอย เขาเดินตามพร้อมมองดูหนุ่มสาวโอเมก้าที่เหมาะสมกันยิ่งกว่าพระนางในเทพนิยายรำลាក់ต่อไป

แต่ลมมันแรงจนชักจะไม่ไหว ไอ้โอเมก้าพี่ตัมอย่างเขามันก็ตัวเท่าเมี่ยงให้มายืนรับลมแรงจากใบพัดตัวก็เอียงเหมือนจะปลิว ผมที่ปาดเป้เซตด้วยเจลยี่ห้อเดียวกับนายน้อยก็ชักจะเริ่มฟู

จะลากันอีกนานไหม...มีงานต้องไปทำต่อครับ

เสร็จจ๊ะยัง...ลากันเสร็จหรือยัง

ไม่ได้อยากจะยุ่งกับเรื่องของเจ้านายหรือกนะ แต่ว่า...เพราะเห็นวารินทร์เอาแต่เกาะแข่งเกาะขาอคิชนิดที่ไม่ยอมให้อัลฟาตัวโตได้หลุดมือไปไหนนานเกินไป เขาเลยขยับไปใกล้ๆ คุณโกวคนสนิทที่เรียกได้ว่าเป็นมือขวาของนายน้อย

ยังไม่ทันได้ใกล้มือขวาของเจ้านาย เสียงเล็กแหลมที่ปกติมันฟังดูน่ารักก็ดังขึ้น

“อคือยาลืมขนมของปากของโรสนะ เอาเยอะๆ เลย”

ไตรมิตรเม้มปากจนแทบจะเป็นเส้นตรง เสียงน่ารักของวารินทร์ฟังแล้วตลกซะมัดเมื่อต้องตะเบ็งแข่งกับเสียงใบพัดและเสียงของลม

“อืม...”

“แล้วก็ห้ามนอกใจโรสด้วยนะคะ ถ้ารู้นะ จะตีให้ตายเลย”

โถ แม่คุณ ตัวก็เล็กเท่าเมี่ยงไม่ต่างจากเขานักหรือก จะตีให้ตาย กว่าจจะตีอัลฟาย่างอคิตายได้ มีหวังได้เห็น่อยตายเองก่อน

ไตรมิตรฝ่าแรงลมมาใกล้คุณโกวได้ในที่สุด อัลฟามือขวาของนายน้อยโน้มตัวลงและยื่นใบหน้ามาใกล้เมื่อเห็นว่าหัวหน้าพ่อบ้านโอเมก้ามีเรื่อง

จะพูดด้วย

“คุณโกว”

“ครับพี่ตี๋”

“ได้เวลาเดินทางหรือยังครับ”

“ที่จริงเลยเวลามาติดหน้อยแล้วครับ แต่ว่านายน้อยยังลาคุณโรสไม่เสร็จ พี่ตี๋มีอะไรหรือเปล่าครับ”

ในขณะที่คุณผู้หญิงคนล่าสุดของบ้านยังเอาแต่ตะโกนคุยกับนายน้อย ตัวประกอบลูกจ้างอย่างเขากับคุณโกวก็ต้องกระซิบกระซาบคุยกัน ที่กระซิบเพราะเสียงจะได้ไม่ไปรบกวนพิธีว่าลาคุณโรสอัลฟาโอเมก้า เขากับคุณโกวคุยกันใกล้มาก ยิ่งประโยคต่อมายิ่งใกล้ เพราะมันเป็นความลับเล็กน้อยที่ไตรมิตรไม่อยากให้ใครรู้หรือได้ยิน

“ช่วยเดินทางเลยได้ไหมครับ จอดนานๆ แบบนี้ ลมร้อนกับแรงขมของอัลฟาอาจทำให้ต้นไม้กับดอกไม้ในสวนตาย”

“ครับ?”

“ส่งสารคนสวนนะครับ มันปลุกยาก แต่นายน้อยชอบ อย่าบอกนายน้อยนะครับว่าผมเร่งให้เดินทาง เดี่ยวจะถูกดุกันทั้งหมดนี้”

อัลฟาชั้นสูงอย่างอคิเคยสนใจความลำบากของคนงานในบ้านที่ไหนกัน เอเวอร์ทิงจิ้งจิงจิงกาเบลลันเอาตามสะดวกทุกทีนั้น เดินหน้าเร็ดแทบจะตลอดเวลา โฉนเลยจะรู้ว่าการใช้ไพรเวตเจ็ตทำโลกร้อน และการจอดเจ็ตเช่นนั้นๆ ก็ทำให้ดอกไม้ต้นไม้แสนอบบางที่ตัวเองชอบเฉาตายคาที่

เวลาต้นไม้ดอกไม้ตายก็มาไล่บี้เอากับเขาที่

“พี่ตี๋ ทำไมต้นไม้มันตาย”

“พี่ตี๋ ไอ้ดอกสีขาวตรงนี้ไปไหน”

“พี่ตี๋ เอาดอกไม้มาลงใหม่ที...ผมต้องได้เห็นดอกไม้สีขาวที่เคยอยู่ตรงนี้ภายในห้าวันนี้”

...ประสบการณ์ก็สอนอะไรเรามาเยอะเหมือนกัน

จะตอบว่า X ครับนายน้อยก็ไม่ได้ ได้แต่ก้มหน้ารับอย่างนอบน้อมส่งยิ้มการค้าแต่หลอกลวงผู้บริโภคไปแล้วขานรับ

“ได้รับนายน้อย ผมจะรีบจัดการให้เดี๋ยวนี้เลย”

อัลฟาอย่างคุณโกวเองก็คงรู้จักนิสัยเสียของนายน้อยอคิเป็นอย่างดี
หลังไตรมิตรร้องทุกข์พร้อมทั้งขอความช่วยเหลือ โกวเลยแค่พยักหน้ารับ

“ผมจะพยายามช่วยนะครับ ลำบากพี่ต็มแล้ว”

“ไม่ได้ลำบากอะไรหรอกครับ ยังไงซะวันนี้ก็ทำงานวันสุดท้าย”

“ดีใจด้วยนะครับ หหมดเคราะห์หมดโคกสักที”

“คุณโกวก็อย่าอยู่นาน งานกับพันธ์พันธากิจเงินดีมาก็จริง แต่
สุขภาพจิตจะไม่ไหวเอา ยังไงซะ...รักษาสุขภาพกายสุขภาพใจไว้ก่อนนะครับ”

“ครับ ขอบคุณพี่ต็มที่ห่วงใย”

สองลูกจ้างมองสบตากันอย่างเข้าอกเข้าใจ และเป็นอีกครั้งที่อัลฟา
อย่างนายน้อยอคิแสดงอภินิหาร

“พี่ต็ม!”

ขอสารภาพตามตรงว่าเขาเกลียดการเรียกชื่อจากนายน้อยอย่างนี้ซะมัด
เรียกด้วยโทนเสียงที่กดต่ำ แถมใส่ความกดดันปริมาณมหาศาลมากับเสียง
แบบที่เจ้าตัวกินจะไม่รู้ตัวเสียด้วยว่าใส่แรงข่มไม่น่าปรารถนา

“ครับนายน้อย” ยิ้มเล็กน้อยหลอกลวงผู้บริโศกอีกครั้งพร้อมเอี้ยวตัว
ไปทางทิศที่นายน้อยกำลังเดินมา สองมือที่สวมถุงมือผ้าสีขาวประสานต่ำ
ไว้ที่ท้องน้อย ไตรมิตรมองตรงไปที่อคิ กะพริบตาซ้ำๆ ให้ไม่ดูตื่นตระหนก
เกินไป และใช้การกะพริบตาซ้ำๆ เช่นนี้ซ่อนอารมณ์ของตัวเอง

“คุยอะไรกับโกวครับ”

“ไม่มีอะไรสำคัญหรอกครับ ผมแค่เช็คความเรียบร้อยเกี่ยวกับการ
จัดการกระเป๋าดินทาง ผมค่อนข้างย่ำคิดย่ำทำไปสักหน่อยเพราะไม่อยาก
ให้มีอะไรผิดพลาด ตอนนี้เรียบร้อยดีแล้วครับ”

“อย่างนั้นหรือโกว” อคิปรายหางตาไปมองผู้ช่วยคนเก่ง โกวแนบแขน
ไว้ข้างลำตัวแล้วโค้งตัวลง

“ครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว นายน้อยสามารถเดินทางได้ทันทีที่พร้อม”

“อคิ จูบลารอสหน่อยได้ไหมคะ~♡”

สิ่งผิดจริง สิ่งขัดขวางที่ทำให้นายน้อยไม่ได้เดินทางสักทีวิ่งตามมาทางนี้

แล้ว พี่ตี๋กับโกวlopสบตากัน เป็นอีกครั้งที่เขาคิดว่าคุณโกวกับเขาจ้องตากันอย่างเห็นอกเห็นใจ

อติเกาะมือของวารินทร์ที่จับหมับเข้าที่แขนออก อัลฟาสูดฮึดตั่วพ่อ ไม่ปกปิดว่ารำคาญ ทว่าวารินทร์ไม่ละความพยายาม ถ้าเธอยอมแพ้ง่ายๆ คงไม่ได้มาเคียงข้างเขาอย่างในตอนนี้

เธอเกาะแขนเขาแน่นกว่าเดิม เขย่งเท้าเกยคางบนไหล่

“จูบลา ยังไงเล่าคะ”

“ผมกำลังจะสาย”

“แค่นี้คนเดียวเอง”

ไทรมิตรกดหน้าลงมองปลายเท้า หลังกลับมาจากห้องงก วารินทร์อาจจะถูกนายน้อยอติเขี่ยทิ้งอย่างไรเยื่อใยเพราะทำตัวน่ารำคาญเกินไป จากนั้นไอเมก้าสาวสวยก็จะรับบทนางร้ายสำหรับคุณผู้หญิงคนใหม่ เหมือนหนังฉนวนเดิมที่ฉายซ้ำมาไม่รู้ตั้งกี่รอบต่อกี่รอบแล้ว

“โรส ผมรำคาญ”

อติก็ยังเป็นอติ อัลฟาตัวโตไม่คิดรักษาน้ำใจใครเมื่ออีกฝ่ายเริ่มล้ำเส้น หนนี้วารินทร์ยอมปล่อยท่อนแขนกำยำแต่โดยดี อติกระซอกแขนหลบเบี่ยงตัวเล็กน้อย ไม่มองแม้แต่นิดเดียวว่าหน้าสวยๆ ของวารินทร์จะกดต๋ำปากเม้มเข้าหากันอย่างน้อยออกน้อยใจ

เบะ...และอีกเดี๋ยวก็น่าจะร้องไห้ น้ำตาหยดแหมะๆ น่าสงสารจนคนมองปวดใจอะไรทำนองนั้น

อัลฟาที่หน้าเปะโหงวเฮ้งใจจืดใจดำไม่ได้สนใจท่าทางน้อยอกน้อยใจของวารินทร์ ดวงตาเรียวรีกเฉียงมองทางพี่ตี๋หนึ่งครั้ง จากนั้นก็ตัวโตไปมองโกว แล้วเดินแทรกกลางระหว่างพี่ตี๋กับมือขวาคนสนิทไป

โกว แซ่ไต้หวัน อัลฟาที่มีรูปร่างไม่ได้ด้อยไปกว่าเจ้านาย การถูกชนไหล่ตอนอติเดินผ่านไปเมื่อครู่ สำหรับเขาเป็นเพียงการเดินชนที่มีสัมผัสบางเบาเหมือนชนนกก็ไม่ปาน แต่สำหรับเพชรองที่เป็นไอเมก้า เตี้ยกว่า เป็นคืบๆ แถมตัวก็บางกว่าตั้งมาก การเดินชนไหล่ไปเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง มันไม่ต่างจากการถูกรถสับล้อชน

บอกว่าสลิปลื้อซนก็เวอร์ไป เอาเป็นว่าการเดินชนของนายน้อยยอคิแรงพอให้ไตรมิตรเสียหลัก เขาเซไปด้านหลัง และนั่นเป็นจังหวะเดียวกับที่วารินทร์กำลังจะวิ่งไปหาอคิที่เดินหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้พอดี

เป็นเพราะว่าต้องการหาหลักยึด ไตรมิตรเลยคว้าเสื้อของวารินทร์ไว้ ผลคือเราล้มลงไปทั้งคู่ เนื้อตัวแนบกอดกันสนิท

เขาแน่ใจว่าได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของวารินทร์ และใช้ที่วารินทร์คงได้กลิ่นของเขาเหมือนกัน

เปลี่ยนให้เป็นคนโกวแทนได้ไหม ถึงเขาไม่ได้คิดอะไรกับโกว แต่ถ้าอีกฝ่ายล้มทับเขาก็คงรู้สึกดีกว่านี้

“พี่ตี๋ม! กะ...กรี...”

“อย่ากรีดนะครับ!” ชัดขึ้นก่อนเสียงกรีดจะดัง

“...”

“ถ้าคุณกรีดขึ้นมาละก็ รับประกันเลยว่าผมจะกรีดตาม และมันน่าจะดังกว่าเสียงกรีดของคุณ”

“คราบอะไรติดเสื้อโรสเนี่ย”

“รองพื้น”

“?”

“หายกันนะ รองพื้นจากหน้าคุณก็ติดเสื้อผมเหมือนกัน โบกหนาเหมือนกันนะเนี่ย”

“พี่ตี๋มใช้รองพื้นด้วยหรอ...”

โกวที่มองดูสถานการณ์ผู้หญิงของเจ้านายและพ่อบ้านของเจ้านายนอนทับกันหัวเราะแหยๆ ครั้นเห็นว่าปลอดภัยดีทั้งคู่ เขาก็เดินเลี้ยวตามนายน้อยยอคิขึ้นเครื่องบินส่วนตัวไป

เครื่องบินออกตัวช้าๆ ไม่นานพาหะขนาดใหญ่ก็กลายเป็นจุดเล็กๆ บนท้องฟ้าสดใส ไตรมิตรยังนั่งอยู่บนพื้น วารินทร์ยังนั่งทับบนตัว เมื่อรู้สึกว่าเขาใกล้ชิดกันมากเกินไปแล้ว เราทั้งคู่ก็ผละออกจากกันเหมือนโดนน้ำร้อนลวกก็ไม่ปาน

วารินทร์กรี๊ดร้องเสียงหลงในลำคอ ไม่ได้ทำร้ายแก้วหูคนฟังจนเกินไป

นัก แล้วกระหึบเท้าวิ่งบึงวังสะบัดกันเข้าบ้านไป ไตรมิตรลุกขึ้นยืนพลาง
บัดเศษฝุ่นเศษดินออกจากตัว สงบสติอารมณ์กลับมาเป็นพ่อบ้านโอเมก้า
ผู้นำเลื่อมใส

โจ้งเดินมาหาเขาหลังวารินทร์หายตัวไป

“พี่ตัม พี่โอเคไหม”

“โอเค ไม่ได้เป็นอะไร”

“นายน้อยโมโหอะไรพี่อะ เดินกระแทกจนตัวปลิวเลย”

จะปู้ม้นไหมละ ชี้หูจดหิดเหมือนอัลฟาร์ทมาไม่ปกติแล้วเหวี่ยงวิน
ทำตัวเหมือนฮอว์โมนบางตัวทำงานผิดพลาดตั้งนั้นแหละ

“ไม่เป็นไร เข้าไปเคลียร์งานในบ้านให้เรียบร้อยกันดีกว่า เสร็จไวจะได้
เลี้ยงข้าวทุกคนก่อนไป”

พี่ตัมว่ามาอย่างนี้ โจ้งก็พยักหน้ารับว่าเข้าใจ พี่ตัมเดินเข้าบ้านไปตาม
ทางเดียวกันกับที่วารินทร์เพิ่งเดินผ่าน ส่วนโจ้งก็เดินกึ่งวิ่งตามมาติดๆ

“บ้านพี่อยู่จังหวัดอะไรเหรอครับ เผื่อผมไปเที่ยวหา”

“ขอเก็บเป็นความลับได้ไหม แม่ให้เก็บเป็นความลับ”

“แล้วผมจะมีโอกาสได้เจอพี่อีกหรือเปล่า”

“ไว้...ถ้าพี่มาแถวนี้แล้วเราค่อยนัดกินข้าวกันนะ”

เห็นเจ้าตัวไม่ยอมเปิดเผยเรื่องส่วนตัวโจ้งก็ได้แต่พยักหน้ารับ ยิ้ม
เชียวๆ ไปให้เมื่อพี่ตัมยิ้มมา

“สัญญาว่าจะมาเลี้ยงข้าวนะ”

“ได้ สัญญา...อย่าลืมเรื่องการดูแลนายน้อยที่สอนไปละ”

“ผมจดไว้แล้วท่องก่อนนอนทุกคืนเลยครับ”

พี่ตัมกดยิ้มมุมปาก ตบเบาโจ้งดังปึกๆ

“รู้เข้าใจนะ”

ลู้ ให้เหมือนที่เขาเคยได้ใช้ชีวิตตลอดสี่ปีที่ผ่านมา

ลู้ ต้องลู้เท่านั้น บทชีวิตแม่มันจะหนักหนาก็ต้องผ่านไปให้ได้นะโจ้ง!!

ตอนที่ 04

ไตรมิตรบอกกับทุกคน เอาไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ แล้วว่า วันสุดท้ายของการทำงานเขาขอเป็นคนเลี้ยงข้าวเย็นทุกคนในบ้าน รวมถึงจะเลี้ยงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่อันด้วย

เมื่อเจ้านายไม่อยู่ ไตรมิตรจึงใช้อำนาจในฐานะหัวหน้าพอบ้านครั้งสุดท้าย เขาสั่งให้ทุกคนเลิกงานตอนหกโมงตรง เพราะนอกจากกิจจะไม่อยู่ด้วยเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศแล้วนั้น วารินทร์เองก็ออกไปสังสรรค์กับเพื่อน แถมยังบอกกับที่บ้านเอาไว้ว่าคืนนี้ไม่กลับ

แมวไม่อยู่หนูก็รู้ว่าเริงนะสิ ทุกคนพากันเลิกงานตรงเวลา จากนั้นก็จัดสรรพื้นที่ส่วนหลังบ้านเป็นสถานที่สำหรับกินเลี้ยง เขาสั่งอาหารทะเลลือตใหญ่ให้มาส่งที่บ้านตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ๆ หลังเลิกงานก็พากันก่อเตาอย่างจนคว้นโขมก กุ้ง ปู ปลาตัวโตและปลาหมึกส่งกลิ่นหอมฉุยจากบนเตา พวกแม่ครัวยกครกยกสากมาตักน้ำจิ้มกันที่สวน สนุกกันทั้งกินและดื่มจนเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงประมาณสามทุ่มครึ่ง เจ้าของงานเลี้ยงอำลา ก็เอ่ยขอตัวกลับบ้านที่ต่างจังหวัด

ไตรมิตรไม่ได้ดื่มเครื่องดื่มมึนเมา เขาหลีกเลี่ยงและไม่มีใครล้าบังคับ เพราะรู้ว่าเขาต้องขับรถเดินทางไกลในคืนนี้ เขาถูกกอดจากใครต่อใครมากมาย อีกทั้งยังได้รับของขวัญมาอีกจำนวนหนึ่ง

ไตรมิตรไม่ได้ร้องไห้ อันที่จริงก็ไม่มีใครร้องไห้กับการจากลาของเขา

ยกเว้นโจ้ง...เบต้ารุ่นน้องเขยตัวเขาไป...ร้องไห้ไปเพราะเมา พุดจาวกวนสลับไปมาแคว่ว่า

“นายน้อยฆ่าผมแน่...ต้องฆ่าผมแน่ๆ ตอนที่พี่ดื่มไม่อยู่”

“ถูกนายน้อยฆ่าแน่”

“นายน้อยน่ากลัวที่สุด”

สรุปแล้วเขาว่าโจ้งไม่ได้ร้องไห้เสียใจเรื่องที่เขาลาออกหรอก แต่ร้องเพราะกลัวนายน้อยฆ่าเวลาเขาไม่อยู่มากกว่า

แอบเป็นห่วงโจ้งอยู่นิดๆ เพราะรู้ว่ารุ่นน้องร่วมงานคนนี้อ่อนขี้ขาง จิตใจอ่อนไหว ที่ต้องมารับหน้าที่ดูแลนายน้อยต่อจากเขาระหว่างที่รอให้หัวหน้าพ่อบ้านคนใหม่มารับตำแหน่งทำงาน ก็เพราะว่า...ตอนที่เขาเอยถามว่าใครจะมาทำหน้าที่นี้ดี ก็ไม่มีใครกล้าอาสาแม้แต่คนเดียว

เราก็เลย...เปิดโหวต พวกเราหัวใจประชาธิปไตยอยู่แล้ว

ผลก็ลงเอยอย่างที่เห็น ทุกคนโหวตโจ้งโดยไม่ได้นัดหมาย เพราะคิดว่าโจ้งอายุน้อยที่สุด เป็นเบต้า แถมสนิทสนมกับเขาที่สุด สมควรรับหน้าที่ยากเย็นแสนเข็ญนี้ไป

ไตรมิตรเห็นด้วยว่าควรเป็นโจ้ง แต่ก็อดเห็นใจด้วยไม่ได้เหมือนกัน

ปลื้มตัวมาจากวงกนเลี้ยงที่กำลังสนุกสนาน ไตรมิตรรู้ว่างานเลี้ยงจะดำเนินต่อไปแม้ไม่มีเขาแล้วก็ตาม ก็เหมือนๆ กับงานในบ้านนั่นแหละ มันจะดำเนินต่อไปแม้ว่าจะไม่มีเขาเป็นหัวหน้าพ่อบ้านแล้วเช่นกัน

ไตรมิตรหัวคอดักตาเปิดตัวโตที่ได้รับเป็นของขวัญมาที่ลานจอดรถคนงาน ไม่มีใครเดินตามมาส่งเพราะเขาห้ามไว้ เขาหัวคอบีบดยักษ์ด้วยมือข้างซ้าย ส่วนมือขวาหัวถุงที่บรรจุของขวัญชิ้นเล็กชิ้นน้อยนับสิบๆ ชิ้นมาอย่างดี

ต่อให้การทำงานให้อคติ ฟินซ์พันธนากิจ จะไม่ใช่เรื่องที่น่ายกย่องสักเท่าไร ทว่าก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าบรรยากาศการทำงานกับบรรดาลูกจ้างในบ้านเป็นไปในทิศทางที่ดี

มีมิตรภาพดีๆ เกิดขึ้น มีความทรงจำที่น่าจดจำ มีพี่ มีเพื่อน มีน้องที่น่ารัก และที่สำคัญที่สุดคือค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นจำนวนเงินที่มากพอ

ให้สร้างตัว

ไตรมิตรทำงานไม่กี่ปีเขาก็เก็บเงินได้ก้อนใหญ่ มันมากพอให้ซื้อที่ปลูกบ้านสวนหลังเล็ก ๆ และต่อยอดไปทำธุรกิจอื่นเลี้ยงชีพได้

เขาตั้งใจจะปลูกบ้านและเก็บเงินที่เหลือไว้เป็นทุนประมูลเข้าสถานที่ขายของตามงานเทศกาลในจังหวัดต่าง ๆ

บ้านเขาขายไก่ทอด ชื่อร้าน 'ไก่ทอดสูตรคุณยาย กินแล้วไม่ตายแค่พิน' เป็นร้านดังขายดีในระดับอำเภอ และเขาก็อยากต่อยอดให้มันเป็นร้านไก่ทอดเจ้าดังระดับประเทศ เป็นเป้าหมายที่แน่นอนที่เขาให้ร้านไก่ทอดของครอบครัวเขาไปออกบูธงานเทศกาลเพื่อโปรโมตร้าน

เป็นไอเดียที่ดีและเขาก็อยากซื้อไอเดียนั้น อีกไม่กี่เดือนจะมีงานประมูลเข้าสถานที่งานประจำปีประจำจังหวัด คุณป้าวิจารณ์ปากว่าจะคืนเงินที่ยืมไปก่อนถึงวันประมูล และจะช่วยเรื่องประมูลให้ร้านไก่ทอดของบ้านเขาได้ตำแหน่งดี ๆ ด้วย แผนชีวิตหลังลาออกมีหลายแผนเชียวละ แม้จะกังวลนิดหน่อย แต่การลงมือทำก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

เขาปรับเปลี่ยนอย่างยืดหยุ่นเพื่อความเหมาะสม เริ่มด้วยการล้มเลิกความตั้งใจที่จะซื้อที่ดินปลูกบ้าน หลังแต่งงานเขาจะย้ายไปอยู่บ้านวิจิตที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านของเขามากนัก ไปมาหาสู่กันได้สบาย ๆ

จากที่คิดว่าจะใส่อีกหลายปีก็เตรียมตัวมีลูก...

ความฝันของเขาเลยนะ เป็นแม่บ้านดูแลลูกและสามีให้มีความเป็นอยู่ที่ดีในทุก ๆ วัน

ไม่รู้ว่าเพราะมีความฝันจะเป็นแม่บ้านที่ใส่ใจคนในครอบครัวอยู่แล้วหรือเปล่า เขาถึงได้อดทนทำงานกับนายน้อยอดิมาได้นานจนถึงปานนี้ และคงทนต่อไปได้อีกหลายปี หากไม่มีใครขอแต่งงานหรือฉุดเขาลงจากคานทอง

ไตรมิตรเก็บข้าวของไว้ที่หลังรถ มีกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สามใบรออยู่ก่อนแล้วที่พื้นที่ด้านหลัง หลังรถถูกใช้เก็บของจนเต็มแน่น ยัดอะไรเข้าไปไม่ได้อีก อย่างสุดท้ายที่ต้องเก็บคือตุ๊กตา ไตรมิตรหิ้วคอตุ๊กตาเบ็ดที่ยังหาที่เก็บไม่ได้มานั่งที่เบาะผู้โดยสารด้านข้าง สองมือกำพวงมาลัยในรถ

ที่สตาร์ทแล้วเรียบร้อย มองสวนดอกไม้ที่ได้รับการตกแต่งดูแลเป็นอย่างดี
มองบ้านหลังโต มองน้ำพุตรงวงเวียนหน้าบ้าน

ลาก่อน...

ขอบคุณประสบการณ์ที่ผ่านมา จากนั้นไม่มีพี่ตี๋มพอบ้านโอเมก้าอีกต่อไป
ลาขาด...

หวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดีแม้ไม่มีเขา

รถยนต์เคลื่อนตัวออกจากที่จอด ประตูหน้าบ้านเลื่อนเปิดด้วยระบบ
อัตโนมัติ เพลงรักดังเบาๆ ในรถที่เคลื่อนที่มุ่งตรงไปข้างหน้า ไตรมิตรไม่ได้
มองกลับไปข้างหลัง เมื่อไกลจากบ้านพันธ์พันธ์นาจิกแล้วเขาก็โทรไปหาแม่
เป็นการรายงานตัว

“แม่ ตี๋มออกมาละ อีกประมาณสองชั่วโมงครึ่งถึงบ้านนะ”

ใครจะไปคิดว่ารถที่ขับสวนกันในซอยเปลี่ยวๆ จะนำพาหายนะครั้งใหญ่
มาให้หอคิ ไตรมิตรไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่ารถที่สวนกันไปมาคือรุ่นอะไรหรือสีอะไร
และไม่รู้ด้วยว่าในตอนประตู่ใหญ่หน้าบ้านยังไม่ทันเลื่อนปิดสนิทเพราะเขา
เพิ่งขับรถออกมา จะมีรถตู้สีดำมัลลาคันใหญ่ขับสวนเข้าไป

(๓ ~ ๓)

มันคือแผนการร้ายที่วางไว้อย่างดีมาตั้งแต่ต้น วรินทร์คิดว่าแผนการขโมย
แจกันราชวงศ์ของหอคิจะสำเร็จไวกว่านี้ถ้าไม่มีพี่ตี๋มพอบ้านที่หูดาวเป็นสับปะรด
ชอบจับผิดคนนั้น เธอก้าวลงจากรถตู้คันสีดำที่จอดหน้าบ้าน ภายในรถไม่ได้
มีเพียงเธอ แต่ยังมีอัลฟาชายอีกสองคนตามลงมาด้วย

วรินทร์เหลือบมองไปทางกล้องวงจรปิด สะบัดคอแรงๆ ให้อัลฟา
หนึ่งในสองไปจัดการกล้องก่อนเป็นลำดับแรก จากนั้นก็สะบัดคอแรงๆ อีกครั้ง
ให้อีกคนที่เหลือไปจัดการคนงานที่กินเลี้ยงกันหลังบ้าน ภายในระยะเวลา
ไม่กี่นาทีหลังจากที่เธอสั่งการ ทั้งบ้านก็ตกอยู่ในความเงียบงัน อัลฟาร่างสูง
ที่มาพร้อมกับเธอกลับมาที่จุดนัดพบอีกครั้ง

“ทำไมวันนี้หนาน”

“ที่โล่งริมแก๊สยาสลบยากมันก็ซ้ำแบบนี้แหละ แน่ใจนะว่าไอ้อคิมวาง
แจกันของจริงไว้ในบ้าน ดูขโมยได้ง่ายจนระแวงเลย”

“ก็ใช่นะสิ ไม่ค่อยเข้าใจคนรวยเท่าไร ของมีค่าแบบนี้ทำไมถึง
วางโชว์ก็ไม่รู้ แต่อย่างว่า ทายาทคนสุดท้ายของพินธ์พันธนาภิขันธ์ซื้อเรื่องโง่
ไม่ต้องระแวงหรอก รีบทำงานให้เสร็จเถอะ”

“มันคงตกใจน่าดูที่เมียหายพร้อมแจกัน”

วารินทรยกไหล่พลางเดินนำเข้าไปในบ้าน อัลฟาชายสองคนที่มาพร้อม
เธอเป็นพี่ชายฝาแฝดของเธอเอง เมื่อหลายเดือนก่อนมีงานประมูลแจกัน
ราชวงศ์ใบที่เวลานั้นนายน้อยยอคิเป็นผู้ครอบครอง เจ้านายเธออยากได้มาก
ทว่าดันแพ้ประมูล เกิดเป็นความคับแค้นใจจนแทบจะกระอักเลือดออกมา
ก็เลยมีคำสั่งมาว่า...**ขโมยมันซะ**

สั่งง่าย ๆ เหมือนสั่งขี้มูก

และที่ลือกันว่าอคิ พินธ์พันธนาภิขันธ์ เป็นไอ้ตัวโง่เง่าที่สุดในบ้านเห็นที
จะเป็นความจริง

คนสติดี ๆ ที่ไหนจะเอาแจกันราคาแพงลิบวางไว้ในจุดที่ขโมยได้ง่าย ๆ
แถมยังไร้การป้องกัน ถ้าไม่โง่ก็คงบ้า แต่ถึงเป็นคนที่ยังโง่และบ้าก็ปฏิเสธ
ไม่ได้เลยว่าอคิดูดีกว่าใครในครอบครัว

หล่อออร่า จู๋ก็ใหญ่มาก

“น่าจะตกใจที่แจกันหายที่สุดนะ”

“หืม?”

“อัลฟาอย่างอคิไม่ใช่พวกที่สนใจความรักขนาดนั้น ได้แหกขาขึ้นเตียง
ด้วยสักครั้งก็พอแล้ว ถ้าตกหลุมรักไปจริงๆ ก็คงต้องผิดหวัง วันนี้โรสโดนตำ
ว่าน่ารำคาญ พอจะเดาได้ว่าอีกเดี๋ยวก็คงถูกเซี่ยทิ้ง” วารินทรเว้นวรรค
เธอเดินสบาย ๆ ขึ้นมาถึงหน้าห้องเก็บของสะสมของอคิแล้วกดเปิดประตู
ด้วยระบบสัมผัส เข้ามาดูลาดเลาหลายครั้งเลยรู้ว่าไม่มีระบบรักษาความ
ปลอดภัย

แจกันลวดลายวิจิตรตั้งแต่อยู่บนกลางห้องกว้าง แก้ว กระຈก และ
คริสตัลที่ใช้ประดับประดาในห้องล้วนช่วยทำให้แจกันใบนั้นยิ่งดูเลค่า

ถึงอัลฟาอย่างอติจะโง่ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเทสต์ดีมาก ตาถึงคว่ำแจกัน
ที่ดูธรรมดาด้วยราคาหกร้อยล้าน ตลาดประมูลลัทธิคัก แจกันราชวงศ์
กลายเป็นไอเท็มที่ถูกพูดถึงมาหลายเดือนแล้ว

โอเมก้าสาวเดินไปใกล้ บรรจงจูบอย่างที่ไม่มีความซัดขวางได้อีก
“โรสว่าอติดูรักใคร่ไม่เป็น ต่อให้คุชเชตามายืนอยู่ตรงหน้า ก็ไม่รู้ว่าจจะรู้
หรือเปล่านั้นเป็นคุชเชตาของตัวเอง”

“นี่เพื่อแต่เรื่องมันเพราะตกหลุมรักเธอ”

“ไม่ใช่สักหน่อย”

“ฉันเชื่อกว่าแจกันเป็นของจริงหรือเปล่าเร็ว ๆ เข้า”

วารินทร์ยกแจกันขึ้นจากแท่นวาง พลิกดูจนแน่ใจ

“ของจริง”

“เป็นบ้านเศรษฐีที่ปล้นง่ายที่สุดเลยอะ ไปกันเถอะ รีบไปก่อนที่พวก
คนงานจะฟื้น”

สามพี่น้องพยักหน้าให้สัญญาณกัน จากนั้นก็อันตรายหายไปตาม
ห้องเก็บของสะสม

เคยได้ยินกันใช่ไหมว่าของที่หวานมาก ๆ มักเป็นพิษภัยเจ็บแสบ
อันตราย อะไรที่ได้ไปง่าย ๆ ก็เช่นกัน สำหรับอติ พินธ์พันธุ์นักกิจ นั้น เขา
ไม่เคย...ยกอะไรให้ใครไปฟรี ๆ

(๓ ~ ๓)

ช่องกง

เหวี่ยงเม็ดโตหยดกระทบลงบนใบหน้าของคนใต้ร่าง เสียงร้องครวญ-
ครางและกลิ่นหอมหวานของโอเมก้าพุ่งคืบห้องสวีตในโรงแรมหรูระดับ
ห้าดาว อติเคลื่อนไหวทั้งหนักหน่วงและรุนแรง ออกแรงมากโดยเฉพาะ
ช่วงเอว สะโพก และต้นขา อวูรขนาดใหญ่อัดยวบเข้าออกในช่องทางคับแคบ
เขากำลังมีเช็ชกับโอเมก้าแปลกหน้าที่โกวจัดเตรียมไว้ให้

โอเมก้าที่ถูกเขาเคี้ยวกว่าเวลานี้เป็นการเป็นงาน ตอบสนองอารมณ์ร้าย

และความต้องการของเขาได้อย่างถึงอกถึงใจ คำสัญญาแพดเผาภายใน ร้อนเสียจนเหงื่อหยดตึงๆ

ยิ่งหุดหิดยิ่งเพิ่มแรงเพียรโยกให้ไวกขึ้น ราคาญไบหน้าเสียวชานของโอเมก้าที่อยู่เบื้องหน้าก็จัดการเปลี่ยนท่าทางให้อีกฝ่ายหันหลัง ดวงตาคมทอคมองไปยังวิวเบื้องนอกกระจกทั้งๆ ที่ยังกระแทกกระทั้นจนเสียงดังต๊อบๆ นอกจากแสงไฟจากตีกรอบๆ ที่สะท้อนเข้าสู่สายตา เวลานั้นบนกระจกบานใหญ่ที่เขากำลังมองอยู่ก็ปรากฏเงาของคนคุ้นเคยที่ด้านหลัง

อคิไม่ได้หยุดกิจกรรมที่กำลังทำ เขาไม่ใช่พวกชอบโชว์ กระนั้นก็ไม่ใช่อัลฟาหน้าบางช่างเขินอาย

“มีอะไรโกว” ถามฝ่าเสียงร้องครางทรมานปนเสียวชาน โอเมก้าชายที่ทำหน้าที่รองรับอารมณ์ของเขาदैยวก็ส่ายสะโพกหนี เดัยวก็ส่ายเข้าหา

“ที่บ้านเกิดเรื่อง”

“มันมาเอาแจกันไปแล้วสินะ มีใครบาดเจ็บหรือเปล่า”

“ไม่มี พวกมันใช้แก๊สยาสลบชนิดรุนแรงก่อนบุกเข้าไปขโมยของ”

“อืม ให้พี่ที่ติ่มจัดการหาหมอมามาตรวจร่างกายคนในบ้านซะ”

“...พี่ติ่ม?”

“อะไรวะ ทำไมทำเสียงแบบนั้น” อคิกดหลังล่างของโอเมก้าที่ร้องไม่หยุดลงต่ำ ยังขยับอย่างต่อเนื่องตามเดิม เขาเอี้ยวตัวไปมองเพื่อนสนิทที่จับพลัดจับผลูต้องมาทำงานร่วมกันในฐานะเจ้านายกับลูกน้อง

โกวเลิกคิ้วขึ้น กอดอกยืนฟังขอบประตู เบนสายตาดูหน้าจากพฤติกรรมชอบโชว์ของอคิ

พอออกจากบ้านแล้วเหมือนเป็นคนละคนเลย ใช้อคิตอนอยู่ที่บ้านดูสงบและใจเย็นกว่านี้ ส่วนตอนนี้ขี้โมโห แถมเพิ่งอาละวาดด้วยการกระທိบคนมา เวลานั้นอคิกำลังเฝียวยารมณั์คุกรุ่นที่ยังไม่มอดดับด้วยความสุขจากการมีเซ็กซ์

โกวชินกับอารมณ์ร้ายของอัลฟาที่มีฉายาในวงการธุรกิจใต้ดินลับๆ ว่าเต่าดำ แต่ก็ชอบนายน้อยอคิที่ดูเหมือนแมวดำตัวโตเวลาอยู่ที่บ้านด้วย

“มึงเซ็นใบลาออกให้พี่ติ่มไปเมื่อสัปดาห์ก่อนไ้ วันนี้พี่ติ่มทำงาน

วันสุดท้ายไม่ใช่เธอ เขาออกไปแล้วตอนที่ไอ้พวกนั้นเข้ามาขโมยของ”

เช็กซ์ที่ยังไม่ถึงจุดปลดปล่อยหยุดลงกะทันหัน ตัวตนร้อนในช่องทาง
ถูกกระชากออกโดยแรง โอเมก้าตัวบางทรุดตัวนอนหายใจพะงาบๆอย่าง
เหนื่อยจัด โกวมองสภาพยับเยินของโอเมก้าแล้วเงยหน้าขึ้นมองผ้าเพดาน
ด้านบน เขาไม่อยากเห็นजूใหญ่ๆของอติ แม้ว่าเจ้าตัวจะเปิดเผยให้เขาเห็น
แบบหน้าด้านๆก็ตาม

อติดึงกางเกงที่กองอยู่ใต้ราวกันขึ้นมาใส่ อ้าปากคล้ายจะพูด แต่ทว่า
ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา เดี่ยวอ้าเดี่ยวหุบสลับอยู่อย่างนั้น นานทีเดียวกว่า
จะสามารถเปล่งคำสักคำหนึ่งออกมาได้

“ใครเซ็นใบลาออกให้พี่ต๋มนะ”

“มึงครับเพื่อน พ่อบ้านโอเมก้าของมึงตลกมาก ก่อนจะขึ้นเครื่องออก
จากบ้านเมื่อเช้าพี่ต๋มบอกกูว่าอย่าอยู่กับมึงนาน สุขภาพจิตจะเสีย...เป็นห่วงกู
มาก น่ารักสุดๆ”

“เรื่องนั้นคุยกันทีหลัง แต่ขออีกทีว่าใครเซ็นใบลาออกให้พี่ต๋ม”

“มึงโง่...มึงเซ็นพร้อมเอกสารอนุมัติเงินเดือนคนงานในบ้านมั้ง”

“...”

โกวไม่เคยเห็นเพื่อนทำหน้าที่อื่น แต่อติกำลังทำหน้าที่แบบนั้นอยู่

“อย่าบอกนะว่าจำไม่ได้”

“กูไม่ได้เซ็น กู...โง่ จำไม่ได้”

“เดี๋ยวให้คนรื้อเอกสารมาให้ดู แต่มึงเซ็นไปแล้วจริงๆ”

“ทำไมถึงลาออก ไม่เห็นมีวีแวว”

“ไม่รู้อะ ลองถามคนในบ้านดู หรือเพราะทนอัลฟ่าประสาทแตกอย่าง
มึงไม่ไหวแล้ว”

อติยกมือขึ้นลูบหน้าลูบตา เดินวนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหยุดเดิน เขา
พยักหน้าให้ตัวเอง จากนั้นก็คุยกับตัวเองต่อไป

“ไม่เป็นไร ออกไปแล้วก็รับคนใหม่ แค่ว่าบ้านคนเดียว ไม่เป็นอะไร
หรอก”

โกวเลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง เห็นอติยืนดูประหลาดก็แค้นหัวเราะแปลกๆ

แล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องสำหรับทำกิจกรรมเข้าจังหวะพร้อมมึงำไปด้วยว่า
“อารมณ์แปรปรวนจังวะ หรือกูควรลาออกแล้วอยู่ให้ห่างจากนายน้อย
ตามคำแนะนำของพี่ติ่มบ้างดี”

บ้านของไตรมิตร ตั้งอยู่ในจังหวัดที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก แถมยังได้ชื่อว่าเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่ไม่เคยหลับใหล เพราะอย่างนั้นในตอนที่ยังเด็กมากแล้วเช่นนี้ ถนนหนทางที่เขาต้องขับรถผ่านจึงไม่อาจเรียกว่าเปลี่ยวหรือมีผู้คนมากล้นและอันตราย

แสงไฟรายทางยังสว่างอยู่ตลอดถนนเส้นหลัก รถขับสวนกันมีมาให้เห็นเป็นระยะ บ้านของโอเมก้าอย่างเขาเองก็ไม่ได้อยู่ลึกลับอะไรนัก ทั้งติดถนน ใกล้หอพักและใกล้หมู่บ้านจัดสรร มันเป็นเพียงบ้านไม้เดี่ยวขนาดสองชั้นที่มีใต้ถุนบ้านค่อนข้างสูง รอบด้านโล่งว่างล้อมรั้วไว้สำหรับจอดรถ พอปลูกต้นไม้ใหญ่ไว้ให้ร่มเงาหลายต้น มีหน้าซ้ายแบ่งพื้นที่เล็กๆ ไว้สำหรับปลูกผักสวนครัวอีกด้วย

แม่บอกว่าเราจะลงหลักปักฐานกันที่นี่ ไม่ย้ายไปที่ไหนอีกแล้ว

เขาจอดรถในที่ที่พอจะจอดรถเก่งคันเล็กๆ ได้ ดับเครื่องยนต์เรียบร้อยแล้วถึงเดินลงมา พอกับแม่นั่งรออยู่ที่โตะหินอ่อนหน้าบ้าน ส่วนพี่ชายเพียงคนเดียวของเขา เวลานี้เข้าบ้านเปิดร้านลักได่ดิบได้ดีอยู่ที่เมืองกรุง ความจริงเขามีน้องชายอัลฟาอีกคน แต่ไม่ใช่พี่น้องที่เกิดจากพ่อแม่เดียวกัน พอกับแม่รับมาเลี้ยง เรียกได้ว่าเป็นอัลฟาหนึ่งเดียวในบ้าน แต่ถึงจะเป็นอัลฟาที่เป็นได้แค่ไอ้เด็กเล็กของที่บ้านเท่านั้น ป่านนี้นอนไปแล้วมั้ง หรือไปไหนก็ไม่รู้เลย ไม่ได้มาต้อนรับ

“แม่หวัตดี พ่อหวัตดี...่วงมาก ขอล้างหน้าล้างตาหน่อย” ไตรมิตร เอ่ยทักทายพ่อกับแม่แบบที่ไม่ได้มีพิธีรีตองอะไรมากนัก ยิ่งตึงๆ เรื่องที่กล้า หลอกเขาว่าจะเอาเงินไปซื้อที่อยู่เล็กๆน้อย แม่จะเคลียร์กันจบไปทางโทรศัพท์ แล้วก็ตาม...ก็ยิ่งตึง

สวัสดิ์เสร็จก็ก้าวไปที่โถงมังกรแถวๆ หน้าบ้าน เปิดน้ำผ่านสายยาง เพื่อใช้น้ำเย็นล้างหน้าล้างตา ครั้นพับแขนเสื้อเช็ดขึ้นก็พบวาร์องพื้นที่โบกไว้ ตั้งแต่เช้าจนไปเกือบหมดแล้ว ชายเสื้อถูกดึงออกนอกกางเกง ไม่มีอีกแล้ว พี่ติ่มพอบ้านโอมเก่าที่นำเลื่อมใส เหลือแค่ไอ้ติ่มลูกบ้านขายไก่ทอดหน้าตลาด ที่ชื่อร้านยาวเหยียดว่า ไก่ทอดสูตรคุณยาย กินแล้วไม่ตายแค่นั้น

ล้างหน้าล้างมือเสร็จแล้วก็เดินไปหาพ่อกับแม่ที่นั่งคอยท่า

“แม่กินมะม่วงเหรอ”

“อ้อ มันดกเต็มต้นเลยให้คีตช่วยสอยลงมา เอาแจกคนแถวนี้ไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อสาย กินไหม”

“กินๆ”

ที่จริงถึงแม่ไม่ชวน ไตรมิตรก็ตั้งใจจะกินมะม่วงกับกะปิหวานตรงหน้า อยู่แล้ว เขานั่งลงตั่งหน้าตั่งตากิน ถึงไม่ค่อยได้กลับบ้านบ่อยๆ ก็ไม่ได้รู้สึกว่า ห่างเหินกับพ่อแม่สักนิด

ส่วนคีตหรือคีต๊ะคือน้องชายอัลฟาที่เขาเล่าให้ฟัง พ่อแม่ตัวจริงของคีต น่าจะเป็นคนตั่งซื้อให้ละมั้ง เพราะชินพ่อแม่ของเขาตั่ง อาจเป็น ‘ตุ๊ดตู่’ หรือ ‘ตัวมเตี้ยม...’

ความจริงแล้วตอนเด็กๆ เขาไม่ได้ซื้อติ่ม ต่อยตึงก็ไม่ใช่ต่อยตึงด้วย แม่เปลี่ยนเพราะชื่อ ‘ติ่ม ไตรมิตร’ กับ ‘ต่อยตึง ไตรฉัตร’ ส่งเสริมดวงชะตา มากกว่า แม่บอกว่าเรียกง่ายดีด้วย

“بابากับวิชีวิตเพิ่งกลับไปเมื่อกี้ มานั่งเล่นที่บ้านตั้งแต่หัวค่ำเพราะ ออยากเจอติ่ม ไม่รู้ยังไร รับโทรศัพท์แล้วก็บอกว่าต้องไปล้าง แม่ก็เออๆ ยังไงก็ได้”

“เห็นวิชีวิตไลน์มาบอกเหมือนกันว่ามารอ แต่ติ่มขัรบถอยู่เลยยังไม่ได้ ตอบ เปิดดูเมื่อกี้ก็เห็นว่ากลับไปรับทุเรียนที่บ้าน บอกว่าค่อยเจอกันพรุ่งนี้”

“ป้าภาเขาเอาเงินมาคืนแล้วนะ ให้เช้คมาใบหนึ่งแล้วก็ทองอีกสิบบาท”
“หืม”

“แถวๆให้ดอกนะ เตรียมรับขวัญซะไว้ด้วย ความจริงแม่มีเรื่องจะ
สารภาพ”

“สารภาพอะไรครับ”

“เรื่องเงิน ที่จริงมันเป็นแผนของป้าภาเขานะ ไม่ได้เห็นด้วยหรอก แต่
ทางนั้นคะยั้นคะยอไม่เลิก”

“ครับ?” เอียงคออย่างสงสัยกับสารใหม่ที่ได้ฟัง แม่ทำสีหน้าป้านยาก
ก่อนอธิบาย

“ทดสอบซะไว้ ว่าจริงใจหรืออยากได้เงิน แม่ก็เออออตอนป้าภา
คาดคั้น ไม่คิดว่าตี้มจะโอนเงินมาให้ง่ายๆ ปกติขี้เหนียวจะตาย”

หึหึอะไรจะเนี่ย

สบทหยาบในใจอย่างอดไม่อยู่ แต่ป้าภาแม่วิชีวิตก็รวจจริงรวจจัง
แปลกใจอยู่ว่าทำไมต้องมายืมเงิน ที่แท้ก็เป็นแผนทดสอบลูกสะใภ้ตัวเอง

ไตรมิตรบัดมือที่เลอะเทอะอย่างสุภาพ มันเป็นท่าทางที่ติดมาจาก
ตอนทำงานกับนายน้อยยอติ เขามองหาผ้าสำหรับเช็ดมือ ครั้นพบว่าตัวเอง
นั่งอยู่ใต้ต้นมะม่วงหน้าบ้าน ตรงนี้ไม่มีผ้าเช็ดมือเหมือนที่บ้านของนายน้อย
ก็เปลี่ยนมาเช็ดมือกับขาทางเกง

ตามองเช้คที่แฉ่วลงตรงหน้า ตรวจตราดูคร่าวๆ ว่าจำนวนเงินที่ได้คืน
ครบถ้วนหรือไม่ แม่ทับเช้คด้วยทองคำแท่งน้ำหนักสิบบาท ไตรมิตรเงยหน้า
มองแม่บึ้งเกิดเกล้า จากนั้นก็ลากสายตาไปมองพ่อ

“โอนไวเพราะอยากได้ที่แปลงนั้น”

“ไม่ได้โกรธอะไรใช้ไหมที่พ่อกับแม่แนะนำให้แต่งงานกับวิชีวิตมัน ป้าภา
ที่อยู่หลายรอบแม่ก็ไม่ว่าอะไรยังไง เอ็งหน้าตาดีนะตี้ม...ยังดีที่ไม่รังเกียจ
วิชีวิต ป้าภาเขารักตี้มมากนะ เขาบอกตี้มจริงใจ แถมยังไม่รังเกียจวิชีวิตด้วย”

“ไม่ได้โกรธเรื่องให้แต่งงาน วิชีวิตก็นิสัยใช้ได้ เท่าที่คุยมาก็โอเคนะ
มันบอกจะให้ตี้มอยู่สบายไม่ต้องทำงาน เป็นคุณนายนั่งๆ นอนๆ นับเงิน
อย่างเดียวก็พอ”

ไตรมิตรกินมะม่วงต่ออีกชิ้น เคี้ยวหับๆ ในปากพลางมองพ่อกับแม่ หันสบตากัน เหมือนมีอะไรที่พวกท่านอยากพูดแต่ไม่กล้าพูดออกมา เขารออยู่นานก็ไม่เห็นว่าพ่อกับแม่จะพูดเสียที จึงกลายเป็นเขาที่เป็นคนเปิดประเด็น

“แล้วสรุปจะจัดงานที่ไหน”

“งานที่บ้านเรา ส่วนเย็นก็เลี้ยงโต๊ะจีนที่บ้านป้าภาเขาแหละ จองจ่ายไปแล้ว เหลือเอ็งลองชูดกับเดินเข้างานเท่านั้น”

“แต่งตั้งอาทิตย์หน้า พ่อกับแม่ดูรีบจัง”

“อีกอาทิตย์เดียวเอง งานใหญ่ระดับอำเภอ จะทำอะไรได้ยังไง ป้าภาแกก็...อัลฟามีหน้ามิดา”

พ่อเอาผ้าขาวม้าฟาดหยอกไปบนตัวลูกชายคนรอง ไตรมิตรไหวไหว ไม่ยี่หระ ถึงจะเพ็งกินมะม่วงเปรี้ยวไปเขาก็กังรูสึกง่วงนอนอยู่ดี และเพราะง่วงมากเลยทาวหวอดออกมาให้พ่อกับแม่เห็น

แม่หันไปมองนาฬิกาที่แขวนติดมุมหนึ่งของใต้ถุน

“ตึกมากแล้ว ไปนอนเถอะตึ่มไป แม่ให้คิดเอาผ้าปูผ้าห่มไปส่งซักอบให้แล้วแต่ยังไม่ได้ปูให้”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวตีมปูเอง แล้วมันไปไหนนะไอ้คิด”

“ไปเฝ้าบ้านเลี้ยงหมาให้พี่ปลาย พรุ่งนี้เช้าก็มา บ่นไม่หยุดว่าอยากเจอพี่ตึ่ม แต่ปลายมันจ้าง รับดรงค์แล้วก็ต้องไป”

“เป็นเด็กเป็นเล็กรู้จักหาเงินแล้ว เก่ง” ไตรมิตรทาวออกมาอีกครั้ง น้ำตาซึมมาทางหางตา จากนั้นเขาก็จามเสียงดังลั่นบ้าน

ฮัดซิว

“ใครนินทาตึ่มเนีย”

“ฝุ่นหรือเปล่า ช่วงนี้ฝุ่นมันเยอะนะ”

“ซื้อเครื่องฟอกอากาศไว้ที่บ้านสักตัวดีกว่า ฝุ่นกับควันพิษแถวนี้ไม่แพ้กรุงเทพฯ เลย เออแม่ ต่อยตึงมันจะกลับบ้านเมื่อไหร่ ช่วงนี้ตึ่มไม่ได้คุยกับมันเลย”

“พุดหน้า งานแต่งงานพลุหัส พี่ต้อยบอกค่อยมาคืบก่อนงานแต่งตึ่มบอกให้มาไวๆ ก็ไม่ฟัง”

“ติดลูกค้ำมั่ง”

“ซื้ออ่างเยอะ”

แม่ลูกขึ้นยืนทั้งๆ ที่ปากยังบ่น สองแก้มที่ประแบ่งเตรียมเข้านอน ทำให้แม่ดูน่ารักอยู่ไม่น้อย พอพ่อเห็นแม่ลูกก็ลุกขึ้นบ้าง ประคองกันเดินขึ้นบันไดไป

ไตรมิตรมองตามพ่อกับแม่ สายห้วนน้อยๆ แล้วเดินไปเปิดท้ายรถเพื่อเอากะเป๋าเดินทาง

“ไม่มีใครช่วยลูกยกของสักคน สวิตกันอยู่นั่นแหละ” บ่นไม่จริงจัง เอาข้าวของออกมาจากรถแล้วเขาก็ลากกะเป๋าขึ้นบ้าน พ่อรออยู่ที่บันไดเพื่อช่วยยกของไปเก็บในห้องส่วนตัวให้ เขาต้องเดินขึ้นลงบันไดหลายรอบเสียจะกว่าจะขนของขึ้นบ้านได้ครบทั้งหมด

อากาศค่อนข้างร้อนอบอ้าวในคืนนี้ เหงื่อจึงซึมขึ้นมาตามขมับ มากเข้าก็หยดลงที่ปลายคาง อยู่บ้านนายน้อยเปิดแอร์ทั้งวันทั้งคืน พ่อเจออากาศปกติเข้าก็กลายเป็นคนขี้ร้อนไปเสียแล้ว

บอกลาพ่อกับแม่เป็นการไล่ให้บุพการีไปนอนทางอ้อม ไตรมิตรถึงกับต้องย้ำกับแม่หลายครั้งว่าไม่ต้องห่วงเขามากเพราะโตแล้วและจัดการตัวเองได้ ในที่สุดแม่ก็เป็นฝ่ายยอมรามือไป ไอ้นิสัยที่ชอบดูแลคนอื่นเนี่ย เขาว่าเขารับจากแม่มาเต็มๆ

เห็นพ่อกับแม่เข้านอนแล้ว เขาก็เข้ามาที่ห้องของตัวเองบ้าง สิ่งแรกที่ทำคือเปิดเครื่องปรับอากาศ จากนั้นก็ปูที่นอน

เตียงเดี่ยวหลังเล็กๆ ไม่ได้ปูยาก ถ้าเทียบกับเตียงคิงไซส์ของนายน้อย นับว่าง่ายกว่ากันเยอะ ไตรมิตรใช้เวลาน้อยมากสำหรับจัดเตียง และเขาใช้เวลาอีกนิดใจเดียวสำหรับเอาเสื้อผ้าในกระเป๋ามาแขวนเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้า

ถุงหอมถูกแขวนในตู้ด้วยเพื่อช่วยให้ผ้าไม่เหม็นอับ เก็บของเสร็จแล้วก็อาบน้ำอาบท่าเตรียมเข้านอน

เขาเช็กโทรศัพท์หลังเอนตัวลงบนเตียงนุ่ม วิชิตส่งภาพลัทธิเรียนมาให้ เขาดูเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ สมฐานะเจ้าของสวนทุเรียนที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด ลังใหญ่โตโอ้อาโคตรๆ

วิจิต : [เดี่ยวพรุ่งนี้เอาทุเรียนไปฝาก เธอชอบกิน แม่เธอบอกไว้]

พีตัม : [แกะพร้อมกินให้หน่อยดิ แกะไม่เป็น]

วิจิต : [ได้สิ แกะให้กินทั้งชีวิตยังได้เลย]

“อา...ชนลูกเลย แต่คนเป็นแฟนจะแต่งงานกันเขาก็คงคุยกันประมาณนี้แหละมั้ง”

ถึงขั้นขีดปาก หัวคิ้วขมวดมุ่นเข้าหากัน เขาคิดหนักว่าจะตอบอะไร วิจิตดี และมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เผลอไปเห็นว่านายน้อยยอคิไลน์มาตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ

นายน้อย : [สบูที่เตรียมให้ไม่หอม]

“เอ้า มันก็ยี่ห้อเดิมนะ”

นายน้อย : [มันหมดอายุหรือเปล่า]

นายน้อย : [พีตัม! ทำไมสบูไม่หอมเหมือนตอนอยู่ที่บ้าน]

นายน้อย : [ที่ไทยก็โหมงแล้ว นอนไปแล้วเธอถึงไม่ตอบผม]

ไทรมิตรใช้ลิ้นตุนแก้ม ตัดสินใจปลี่ยนายน้อยยอคิหลังเปิดอ่าน แต่ไม่ตอบ ลาออกแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันแล้ว คงไม่ผิดหากเขาจะไม่ตอบ ในเมื่อมันไม่ใช่หน้าที่อีกต่อไป

เขาเปิดห้องสนทนาของวิจิตขึ้นแสดงบนหน้าจอตามเดิม รัวนิ้วพิมพ์ตอบว่าที่สามีนอนาคตอันใกล้

พีตัม : [สบูยังไม่หมดอายุนะครับ เป็นเพราะน้ำหรือเปล่า ไม่ก็อากาศ ความชื้นบนผิวก็ทำให้กลิ่นเพี้ยนได้]

วิจิต : [เราคุยกันเรื่องทุเรียนอยู่ไม่ใช่เธอเธอ ทำไมอยู่ๆ เปลี่ยนไปคุยเรื่องสบูล่ะ]

พีตัมทำตาโตเท่าไข่ห่าน อ่านข้อความที่ตั้งใจพิมพ์ตอบว่าที่สามีนึกครั้งทำไมเหมือนเขากำลังตอบนายน้อยยอคิเลยวะ ไม่ใช่เหมือนลิ ประโยคของมันสำหรับใช้ตอบนายน้อยชัดๆ

ทำงานมากไปจนหลอนว่าต้องตอบทุกข้อความ ตอบทุกปัญหาจิตใจเจ้านายแน่ๆ

งานให้อะไรกับเราหลายอย่าง ยกตัวอย่างเช่น...ปัญหาสุขภาพจิต

สุดท้ายไตรมิตรก็ไม่ได้ตอบวิจิต เขาถอนลิ้นตาโปลงในความมืด หลังดับไฟ มือถือถูกสอดไว้ใต้หมอน ในหัวมีเพียงคำถามเดียววนซ้ำจนนอนไม่หลับ

ส누ไม่หอมอาบน้ำได้ไหมนั้น หรือสนูมันหมดอายุจริงๆวะ เอ๊ะ หรือว่ามันจะเสีย

(๓ ~ ๓)

“พี่ตี๋ม!”

“เฮ้อก...”

พ่อบ้านโอมเมก้าสะดุ้งตื่นจากฝันมา นั่งหลังตรง ตายังไม่ทันลิ้มด้วยซ้ำ ปากก็ขานออกไปอย่างเป็นธรรมชาติว่า

“ครับ...นายน้อย”

คนที่ชอบตะโกนเรียกเขาว่าพี่ตี๋มเสียงดังลั่นก็มีแค่อัลฟาอย่างอคิ พอได้ยินคนเรียกชื่อขณะกำลังหลับ ก็ไม่ได้ไตร่ตรองให้คิดว่าเป็นเสียงของใคร สมอยังไม่ประมวลผล ตายังหลับทว่าใบหูรอฟังคำสั่ง

“คิดเองพี่ แม่เยาว์ให้มาดูว่าตื่นหรือยัง ถ้ายังไม่ตื่น แม่เยาว์ให้คิด ปลุกพี่ไปกินข้าว”

คิด คีตะ...

จริงสินะ เมื่อวานคือวันทำงานวันสุดท้ายของเขา เขาลาออกแล้วและตอนนี้ก็อยู่ที่บ้าน พอลคิดได้ว่าตนเองไม่ใช่พ่อบ้านโอมเมก้าอีกต่อไปก็ทิ้งตัวลงนอนตามเดิม เขาค่อยๆ ลิ้มตาสู้แสงสว่าง ฝ้าเพดานในห้องนี้เป็นสิ่งที่ไม่คุ้นชิน

“พี่ตี๋ม ตื่นยังอะ”

“ตื่นแล้ว บอกแม่ว่าเดี๋ยวตามลงไป”

“แม่เยาว์ทำแกงไก่ หอมไปทั้งบ้าน รีบๆ ลงมานะพี่”

“แล้วนี่...ไม่ไปเรียนหรือคิด” ไตรมิตรเสยผมยุ่งๆ ตอนเอ่ยถามคีตะ

ไอ้เด็กนี่มันเป็นอัลฟาที่ไม่เหมือนอัลฟา ภาพจำของเขาที่มีต่อคีตะคือ

เด็กขี้แย ชอบร้องไห้ขี้มูกโป่งเพราะแม่เขาตัดผมหน้าม้าให้มันแหวก

“ปิดเทอมรอเข้ามาหาเลยไง ลืมหรือ วันก่อนเรายังคุยเรื่องหอติดกัน อยู่เลย...อะ ครับแม่...พี่ติ่มๆ คืดไปแล้วนะ แม่เรียก อย่าพูดคนเดียวนะ พี่ติ่ม”

“อ้อๆ เข้าใจแล้ว”

ลิ้นเสียงของคิตะ ไตรมิตรก็ได้ยินเสียงพี่เท่าที่วิ่งตึงตังลงบันไดไป เขาใช้เวลาเล็กน้อยในการเรียกสติตัวเองให้แจ่มชัด รู้สึกตัวดีแล้วก็ลุกขึ้นเก็บที่หลับที่นอน

เมื่อออกจากห้องมาในสภาพเมาซี้ตาก็จริงอย่างที่คิตะว่า กลิ่นพริกแกงหอมพุ่งไปทั้งบ้าน อาหารเช้าที่บ้านนายน้อยส่วนใหญ่จะเป็นอาหารเบาๆ เน้นรสจืดเพื่อให้สบายท้อง แต่ก็ต้องอุดมไปด้วยสารอาหารและพลังงาน

แต่ที่บ้านไอ้ติ่มไง เราคนไทย คนไทยแปลว่ากินอะไรเป็นมือชาก็ได้ทั้งนั้น

นาฬิกาบอกเวลาเจ็ดโมงกับเศษนาทีอีกนิดหน่อย อากาศนอกห้องแอร์ค่อนข้างอบอ้าวเลยละ ไม่รู้ว่าร้อนอากาศหรือร้อนหม้อแกงหม้อยักษ์

แม่ทำเยอะขนาดนี้ มีหวังที่บ้านต้องกินแกงไก่ไปอีกหลายมื้อ

“พี่ติ่มเอาไข่ดาวไหม คืดจะทอดให้”

“เอาด้วย นี่โตจนทอดไข่ให้พี่กินได้แล้วหรือ ต่อยตั้งจะต้องภูมิไฉนเลี้ยงคืดมาตั้งแต่ตัวเท่าหน้าแข้ง”

“โตแล้ว ว่าแต่ทำไมพี่ดูเตี้ยๆ”

“เท่าเดิม สูงขึ้นเองหรือเปล่า เริ่มดูเหมือนอัลฟ่าขึ้นมาบ้างแล้วนะ”

ไตรมิตรใช้สองมือเกาะไหล่ห้องที่เหมือนเป็นพี่น้องแท้ๆ คลานตามกันมา พอไม่เจอกันนาน คิตะก็ทำให้เขาตกใจกับส่วนสูงที่เพิ่มขึ้นอย่างพรวดพราด เริ่มดูเหมือนพวกอัลฟ่าขึ้นมาจริงๆ ชะแล้วสิ

แม่ที่ตักแกงใส่ถ้วยพูดแทรกขึ้นมา

“พอจะเข้ามาหาเลยแตกเนื้อหนุ่ม หัวกระโตนบ้านแม่ไม่แห้งเลยติ่มสาวๆ ส่งน้ำส่งขนมไม่หยุด”

“ใช่หรือ ก็ยังดูขี้เหร่เหมือนเดิมนิ”

“ใครจะไปหน้าตาดีเหมือนพี่ตั๋ยตั้ง”

“ทำไมเป็นไอ้พี่ตั๋ยไม่ใช่พี่ตั้มละ” พี่ตั้มทำเอว พยักพยิดหน้าหาเรื่อง
นอกจากคิตะจะไม่กลัว อัลฟาหนึ่งเดียวในบ้านยังหัวเราะออกมา

“ก็แบบพี่ตั้มคิตะเรียกน่ารัก หล่อไม่ได้หรอก”

“เอาก็บาหูกพูดมาเลย รวยนะบอกก่อน มีตังค์ๆ ไอ้เด็กเล็กมัน
ปากหวาน”

“แต่น่ารักไปก็เท่านั้น แต่งงานกับวิจิตก็จบแล้ว เสียของสุดๆ”

“หืม หมายถึงอะไระคิต”

“ก็มัน...”

“คิตะ!” แม่กตเสียงต่ำเป็นการปราม น้องชายอัลฟาทำแก้มพองลม
กลอกตาไปมาอย่างซัดใจ อ้อมแอ้มแค้นว่า

“แม่ไม่ให้พูดไม่ดีถึงคนอื่น พี่ไปล้างหน้าล้างตาแล้วมากินข้าวเถอะ
ซีตาดำเต็มเลยเนี่ย”

“กินก่อนค่อยไปจัดการ”

“ไปล้างหน้าไปตีม บ้านป้าภาเขาจะมากินข้าวด้วย”

พอแม่ให้เหตุผลว่าอีกเดี๋ยวบ้านว่าที่สามีจะมา ไตรมิตรถึงยอมเดินไป
ล้างหน้าให้สดชื่น เขามองคิตะทอดใจ แล้วก็เผลอคิดไปว่าไอ้เด็กมันเรียบริ่อย
จิง เด็กเล็กสุดๆ แม่เลี้ยงเด็กสามคนนิสัยต่างกันทั้งสามคน

ทำได้ยังงั้นวะ แม่เรานี้...จ๊นีส

ไตรมิตรกำลังจะเอ่ยถามว่าเมื่อไรบ้านวิจิตจะมา แต่เพียงแค่เขาอ้าปาก
รถกระบะสีประตู่คันหนึ่งก็เลี้ยวเข้ามาจอด เขาจำได้ว่ารถคันนั้นไม่ใช่รถของ
ที่บ้าน น่าจะเป็นรถของวิจิตละมัง

เผลอเกี่ยวผมตัดหูแบบคนสวยขาเพราะตื่นเต้น เขาไม่เคยเจอวิจิต
ตัวจริงหลังจากที่เราโตๆ กันแล้ว จำได้แค่ว่าตอนเด็กๆ วิจิตเป็นต้นน้อยขาวอวบ
จ๋ามาน่ารัก รูปที่วิจิตส่งให้ก็ดูดีอยู่ไม่น้อย เค้โคร่งตั๋ยยังอยู่ ฟุ่หมืออวบ
แบบที่ดูน่ารักเหมือนเดิม

หน้าตารูปร่างมันไม่ใช่เรื่องสำคัญก็จริง แต่เขาจะยินดีกว่าหากว่าที่สามี
ดูดีตามรูป แม้เวลาพูดคุยจะชนลูกเพราะประโยคหวานเลียนไปบ้าง แต่

โดยรวมวิชีวิตก็สุขภาพ

ตื่นเต้นจนหายเมาขี้ตาไปเลยล่ะ จะได้เจอตัวจริงแล้ว

ร่างใหญ่โตร่างหนึ่งกระโดดลงมาจากประตูฝั่งคนขับก่อน จากนั้นประตูฝั่งข้างคนขับก็ถูกเปิดกว้าง คุณป้าวีรภาเดินลงมาจากประตูรถฝั่งนั้น พอทั้งสองคนลงมาจากรถแล้วก็ไม่มีใครอีก

“มาละ คางคกวิชีวิต” คิตะงิมง่า เขาเห็นแม่ถลึงตาใส่น้องชาย

อย่าบอกนะว่า...นั่นวิชีวิต เพื่อนตัวเล็กของเขา

แขกทั้งสองคนยิ่งเดินมาไตรมิตรยิ่งมวนท้อง ถ้าเบ้าที่เดินมากับป้าภาคือวิชีวิต มันเรียกไม่ตรงปกสุดๆเลยไม่ใช่หรอ

นานมาแล้ว เขาเคยปรามาสพวกชอบคุยชอบคบกับคนในเน็ตแล้ว เจอคนไม่ตรงปกว่าเชื่อแค่รูปภาพเข้าไปได้อย่างไร อีกทั้งเคยสมน้ำหน้าด้วย ไม่คิดว่าชีวิตนี้จะต้องมาเจอเรื่องไม่ตรงปกด้วยตัวเอง

และถ้าป้าภาไม่เอาเงินมาคืน เชิดเงินเขาหนีหาย นอกจากจะโดนหลอกว่าไม่ตรงปก นั่นเท่ากับว่าเขาโดนหลอกหลวงเอาทรัพย์สินด้วย

อยากเอาหัวจุ่มหม้อแกงไก่ให้สาสมกับความโง่เพราะโง่ใจ

มึงใช้แอปอะไรแต่งรูปวะวิชีวิต ในภาพกับตัวจริงมันถึงได้ต่างกันขนาดนั้น

แล้วไปกินโดนอะไรมา จากขาววบนหน้าดีถึงได้กลายเป็น...

หือ!

เขาไม่ได้รังเกียจคนอ้วนหรือคนตัวใหญ่นะ แต่ที่รับไม่ได้คือเรื่องสกปรก วิชีวิตเดินมาพร้อมกลิ่นอับของเสื้อผ้า แถมเกาแกรกๆที่ศีรษะจนรังแคกับขี้หัวร่วงเต็มเสื้อ เดินมาใกล้ก็หัวเราะทักทายเสียงดังอ่าๆ เล็บที่เพ่งเกาหัวมาก็เอ่ไปแคะฟัน

ชะ...ชมคองจิง เศษอะไรติดฟันวะนั้น

อา ชนลุก

“เป็นไงพี่ต๋ม เจอว่าที่สามีครั้งแรก คิตะทะเลาะกับพ่อกับแม่ไปยกหนึ่ง เรื่องที่พ่อแม่จะให้พี่ดูตัวแต่งงานกับมันเพราะป้าภาถือไม่เลิก เขาเกือบจะลืมนึกความคิดแล้ว แต่พี่ดันไปคุยกับมันแล้วรับปากว่าจะแต่งงานด้วย

ตีบหายไปไหน

ตัวเอง”

“กูจะเป็นลม”

“คิดไปกินข้าวหลังบ้านนะ แม่่งไม่ชอบอาบน้ำแปรงฟัน อยู่ตรงนี้เดียว
กินข้าวไม่อร่อย”

คีตะยกขาขวาทิ้งเตรียมไปกินหลังบ้าน ไตรมิตรยิ้มแห้งๆ แล้วยึดแขน
น้องชายอัลฟาไว้

“คีตะ โปรดพาพี่ตี๋ไปด้วยครับ”

“...”

กว่ากูโดนหมดยุวีไอพีหลอกลงเข้าให้แล้ว